

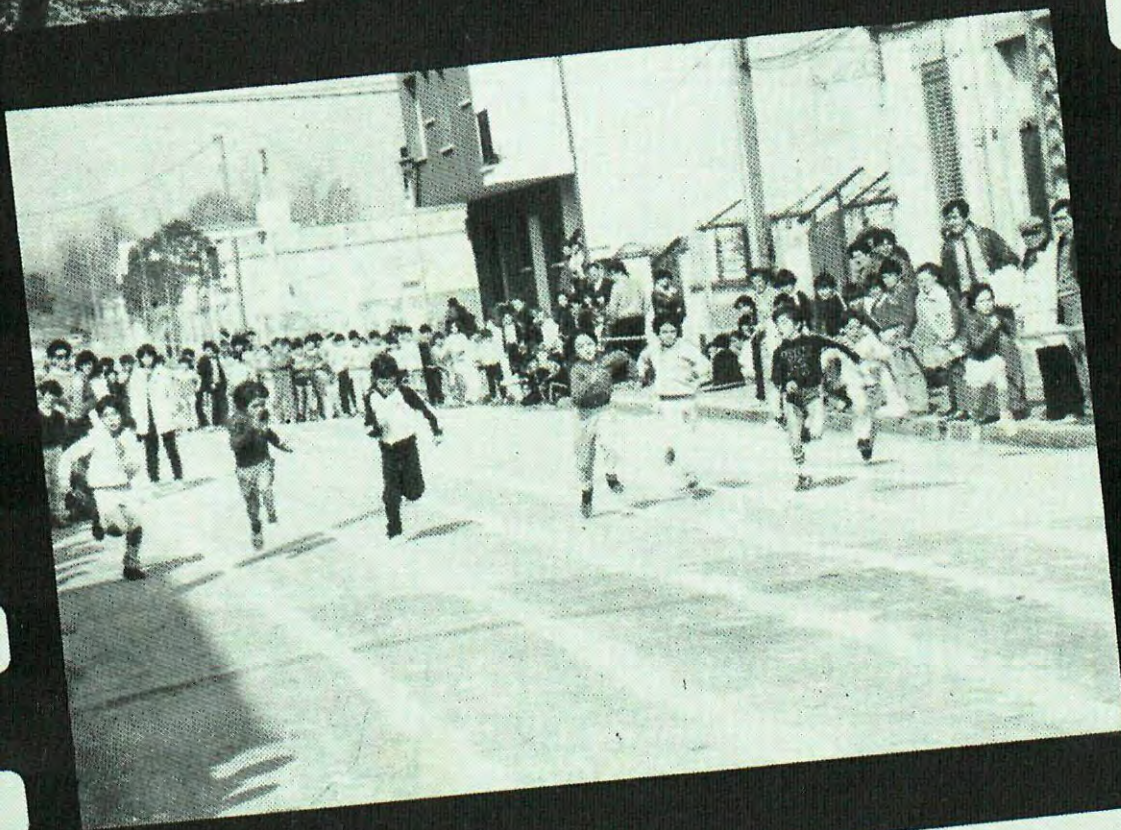
BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NUM. 32 — MARÇ - ABRIL DEL 1984

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

«Ridaura film»

Atletisme infantil

Dossier: **Ensenyament**
Entrevista: **Francesc Gifre**
Salvador Parés
Josep Blanch
Guim Comas

TRANSPORTS

JAPIC

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de

Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20

Telèfon 83 01 83

LLAGOSTERA

Pintura
i Decoració

**MATEU
FONT**

Per a encarrecs:

C/. Pompeu Fabra, 36

Tel. 83 06 20

IVECO

TALLER MECÀNIC

R. Corominas

SERVEI DE GRUA

Reparacions en general

Ctra Sant Llorenç 83 05 78

LLAGOSTERA

Construcciones
**JOSE
Ramirez**

Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

**Ramón
Gurnés**

RENAULT

Tel. 83 04 75

LLAGOSTERA

Sumari

- 3 - Pòrtic
- 4 i 5 Entrevista: Francesc Gifre i Vila
- 6 - Plana de gresca. Esteve.
- 7 - Un "aparcament" de luxe. J.V.B.
- 8 i 9 Coses del Poble.
- 10 a 12 Entrevista: Joan Valls i Pepe Fernández. "Ridaura", per Enric Marquès.
- 13 - G. F. Händel. Climent.
- 14 - Temps i coses. P. Parés C.
- 15 - "Recordant un ans d'ahir" per en Tià.
- 16 i 17 Entrevista: Salvador Parés.
- 18 a 20 Un Institut per a Llagostera? L'ensenyament mitjà P. Coll. Què és la F. P. A. Ortiz.
- 21 - Síntesi cronològica... E. Soler.
- 22 i 23 Guatemala: entre el color i la tristesa. J.V.B.
- 24 i 25 Secció infantil.
- 26 i 27 Es tracta de la nostra supervivència.
- 28 - Còmic de Marc Delgado.
- 29 - Encès comiat. Margarida del Cabo Poesia. Josep Calvet.
- 30 a 34 Esports. Primer campionat d'atletisme. Futbol. Bàsquet. Futbol sala. 32 Ral·ly Costa Brava. Entrevista: Germans Genóher. Hoquei.
- 34 - Mots encreuats.

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits

PÒRTIC

**13 Divendres
d'Abril-84
a les 8 vespre**

**a la BIBLIOTECA
MUNICIPAL**

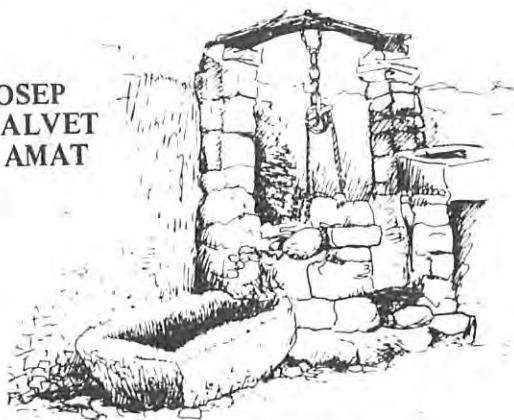
acte de presentació del llibre

LLAGOSTERA EN LA INTIMITAT

(Llegendes, cròniques i vivències)

JOSEP
CALVET
i AMAT

Parlaran:

- * Representant del Butlletí
- * Josep Vila i Soteras
- * El Batlle

ORGANITZA:

Consell de Cultura

Col·lectiu "Butlletí"

EL TROBAREU A TOTES LES
LLIBRERIES DE LLAGOSTERA

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Esteve Barceló, Concepció Buhigas, Vicenta Casamitjana, Albert Comas, Brigit Comas, Núria Comas, M.ª Teresa Grau, Josep Jovanet, Maria Llorent, Cesc Nuell, Jaume Riera, Roser Rodes, Elena Roget, Joan Ventura, Ruth Vert.

Llagostera, març - abril del 1984

Núm. 32

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat, 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

— entrevista —

FRANCESC GIFRE I VILA

En la nostra conversa mantinguda amb el nostre entrevistat, Francesc Gifre i Vila, hem pogut observar com és un home que gaudeix en la cura dels seus records.

Gràcies a aquest afany podem trobar constància de tota una sèrie de vivències, recollides en unes memòries i en un plec de documents meticulosament guardats, i que reflexen, alhora, un període de la vida de Llagostera.

En un to reposat i serè ens explica quina ha estat la seva trajectòria: els seus inicis com a mestre, els quaranta anys de secretari, l'experiència de la guerra, la vinguda a Llagostera...

—Quan va venir a Llagostera?

—Vaig arribar el juliol de l'any 1949. Quan era batlle el Sr. Calm.

—Quina havia estat la seva trajectòria fins aquell moment?

—L'any 1919 acabava la carrera de mestre, i em vaig estar una temporada a Girona. Més tard, l'escola de Vidreres em proposà d'anar-hi, amb la condició de col·laborar dues hores diàries a la secretaria de l'Ajuntament. Hi vaig romandre cinc anys. El 1925 em traslladava a Espolla com a secretari fins l'any 1939, acabada la guerra. Llavors vaig estar deu anys a Sant Esteve de Llémana i el 1949 vaig venir a Llagostera.

—Com el va afectar la guerra?

—Jo era a Espolla, de secretari. Surtosament no em van incorporar a l'exèrcit fins l'any 1939. Mancava un mes escàs perquè s'acabés la guerra. Ens van dur a Barcelona, vora el riu Llobregat. A l'altra banda de riu hi havia els moros; però la guerra ja estava perduda i no ens hi vam enfrontar.

Acabada la guerra, els nacionals em varen obrir expedient per haver romàs al terreny republicà i servit ajuntaments republicans. Em van fer fora i van posar de secretari un militar. Llavors triaren un gestor que ocupés el càrrec de batlle fins la designació d'un ajuntament compost pels que consideraven adictes al règim. Tots els funcionaris o persones que havíem treballat en la república vam ser expedientats i retirats de qualsevol càrrec.

Així vaig anar a Sant Esteve de Llémana i finalment a Llagostera.

—Quina era la seva tasca a l'ajuntament?

—Aquells anys van ser difícils. A més de les tasques normals de secretari (administració, contribucions... etc.)

que no ens arribaven tan elaborades per hisenda com ara, havíem de fer front al problema dels abasteixements. A conseqüència de la guerra, el país havia quedat tan desmantelat que escassejaven els aliments i era precís racionar-los.

La Delegació Provincial d'Abasteixements ens subministrava sucre, farina, patates... i altres articles, que nosaltres havíem de distribuir al poble. Cada família tenia una llibreta en la qual figurava el nombre de components i, segons aquest, se li donava la quantitat corresponent d'aliments. Nosaltres confeccionàvem uns vals per presentar a la botiga, estipulant el que cada família podia adquirir.

En un número de la revista "Unión Deportiva" venen donades les racions a distribuir per persona en un mes. Són les següents:

1/2 litre d'oli, 200 gr. de sabó, 600 gr. d'arròs, 400 gr. de sucre, 200 gr. de xocolata, 5 Kg. de patates.

—Fins quin any va durar el problema dels abasteixements?

—Fins l'any 1953-1954.

—Es van trobar amb algun problema?

—Problemes greus no els vam tenir. El que es solia fer, sobretot a pagès, era l'intercanvi de productes, però això a nosaltres no ens arribava. En tot cas era l'organisme de Girona anomenat "Fiscalia de Tasas" el que ho controlava; la policia i la guàrdia civil passaven pels trens i si trobaven algú circulant, sense permís, amb productes alimentaris, li obrien expedient.

—No hi havia cap mena de discriminació a l'hora de repartir els abasteixements?

—Em sembla que no. En tot cas no ho vaig notar. Tanmateix era de molt

mal fer: els aliments eren escassos i la gent passava molta gana.

—El temps que vostè va ser secretari a Llagostera, amb quins batlles va treballar, i què es va fer?

—Quan vaig prendre possessió del càrrec, l'any 49, era batlle de Llagostera el Sr. Calm. L'obra important d'aquest període fou l'abasteixement d'aigües potables. L'any 53, el Sr. Calm i jo anàrem a Madrid per aconseguir un crèdit que cobrís les despeses del projecte. Es va fer el dipòsit del Puig, s'obriren carrers... i l'any 54 es va fer la inauguració. Fins i tot es posaren fonts públiques, algunes de les quals encara subsisteixen (a la plaça Catalunya, a la plaça de la bomba...).

La canalització de les aigües potables fou molt important en l'aspecte sanitari.

Altres obres foren l'ampliació de l'edifici de l'ajuntament, amb l'ajuda de Regions Devastades, les millores realitzades al camp de futbol (plantació d'arbres, tanca) que li donaren un caire reglamentari. Aquest fet va coincidir amb l'aparició d'una revista local: "Unión Deportiva", elaborada, entre altres, pels Srs.: Plensa, Mario Sastre, Oliveres, Buhigues i jo. Era una mena de diari que recollia la informació esportiva, les notícies del poble, informació municipal i tot el referent als abasteixements (anunciant els dies que es distribuïen els aliments). Era l'única revista que es feia a Llagostera i va durar dos anys. L'any 1954 va ser batlle el Sr. Casanoves. En el seu període es va construir la miranda de la plaça de l'església. Es van fer diferents adquisicions (el rellotge del campanar, la sirena, els bancs de la plaça, els gegants i el camp municipal d'esports). També es formà el cos de bombers, amb els mateixos components de

la brigada municipal. Va ser per aquesta època quan el Sr. Tomàs Boades donà la Casa de les Vídues, a condició de què s'adaptés per a centre cultural. Al llarg del temps s'hi han fet obres i, a la fi, després de quasi trenta anys, tenim una biblioteca en molt bones condicions.

L'any 1965, essent batlle el Sr. Preses, vaig col·laborar en l'elaboració dels pressupostos del clavageuam. Poc després, en caure malalt, em vaig retirar. Portava ja quaranta anys de serveis.

—Quines van ser les millors obres realitzades en el seu període?

—Al meu entendre les millors obres van ser la portada d'aigües potables i el clavageuam. També crec de gran importància la continuació de l'edificació de les escoles. La república havia fet una gran part de l'edifici, però amb la guerra es van parar les obres; estava tot

desmantellat, i en el temps dels Srs. Calm i Casanoves (anys 50) es van continuar.

—Què es va fer en l'àmbit cultural?

—Es va protegir l'escola de belles arts, comprant material pel seu bon funcionament i cedint el local. A part d'això no es va fer gairebé res més.

—Quan va començar a escriure al diari "Los Sitios" de Girona?

—Vaig començar l'any 1950. Però no vaig tenir carnet de col·laborador fins al cap de tres anys.

—Quin tipus de col·laboracions feia?

—Una mena de crònica de Llagostera, necrològiques i naixements de persones destacades, millores a l'Ajuntament, etc. Tot això ho guardo; penso que pot tenir cert interès i potser un altre dia ho doni a la biblioteca.

—Quan ho va deixar?

—L'any 1970. Em vaig molestar perquè alguna notícia no s'havia publicat i decidí deixar-ho.

—És veritat que escriu les seves memòries?

—Sí. Durant la guerra vaig veure moltes coses. Era un temps crític, per qualsevol cosa et podien fitxar de roig o de feixista. En venir a Llagostera se m'acudí d'escriure els fets que havia viscut per tal de recordar-los sempre. Vaig començar recordant els anys passats a Vidreres, la guerra, i així seguint fins els nostres dies.

—Pensa fer-ne un llibre?

—Aquestes memòries estan escrites en un caire molt personal, no sé si les publicaré, perquè no crec que tinguin suficient atractiu per a un altre. Per a mi sí el tenen.

Vida Municipal

Los días 10 y 11 del actual, de 9 a 1 y de 3 a 6 de la tarde tendrá lugar en las Casas Consistoriales la cobranza de las contribuciones correspondientes al 4.º trimestre del actual año.

Por la Alcaldía ha sido publicado un Bando recordando a los individuos de los reemplazos de 1931 a 1946, ambos inclusive, la obligación de pasar la revista anual reglamentaria ante el Sr. Comandante de la Guardia Civil de esta villa antes del día 31 de Diciembre próximo.

Extracto de los principales acuerdos adoptados por el Ayuntamiento Pleno de la Villa de Llagostera durante el 3.º trimestre de 1949

Sesión extraordinaria de 1.º Julio de 1949

Dióse cuenta por el Sr. Alcalde Presidente de haber tomado posesión del cargo de Secretario en propiedad de este Ayuntamiento D. Francisco Gifre Vila designado oportunamente por la Dirección Gral. de Administración Local.

Acordóse conceder un voto de gracias al Secretario cesante D. Juan Oliver Albertí por el celo desplegado durante el tiempo que ha desempeñado el cargo de Secretario accidental de esta Corporación.

Acordóse aceptar la propuesta formulada por el Sr. Fernández-Peñaflor de satisfacer inmediatamente y a cuenta de su débito con este Municipio, la cantidad de veinte mil ptas. con ochenta y ocho cts. quedando las cinco mil trescientas treinta y dos ptas. restantes como pendientes de pago previo reconocimiento de su adeudo y facultando a la Presidencia para que de acuerdo con los demás Municipios afectados, se procure una satisfactoria

Vida Municipal

Delegación Local de Abastecimientos y Transportes-Llagostera

Racionamiento correspondiente al mes de Noviembre 1948
ADULTOS

Aceite 1 litro ración, precio 8'60 ptas.—Arroz 1 kgs. por ración, ptas. 3'60.—Azúcar 300 gramos por ración, precio 2'15.—Jabón 200 gramos por ración, precio 1'20 ptas.

La entrega de las referidas mercaderías, se efectuará contra entrega de los cupones de las semanas del 46 al 49 ambas inclusive.

INFANTILES

Niños de 0 a 6 meses

Lactancia Natural.—Aceite 1/2 litro.—Arroz 1 kg.—Azúcar 1/2 kg.—Jabón 800 gramos.—Precio lote 16'30 ptas.

Lactancia Mixta.—Harina arroz 1 kg.—Jabón 800 gramos.—Leche Cda. 9 botes.—Precio 66'20.

Lactancia Artificial.—Harina arroz 1 kg.—Jabón 800 gramos.—Leche Cda. 15 botes.—Precio lote 101 ptas.

/ Niños de 6 a 12 meses

Azúcar 1/2 kg.—Harina arroz 1 kg.—Jabón 1 kg.—Leche Cda. 9 botes. Precio 71 ptas.

Niños de 12 a 24 meses

Aceite 1/2 litro.—Arroz 1/2 Kg.—Azúcar 1 kg.—H. arroz 1 Kg.—Jabón 1 Kg.—Precio 28'55 pts.

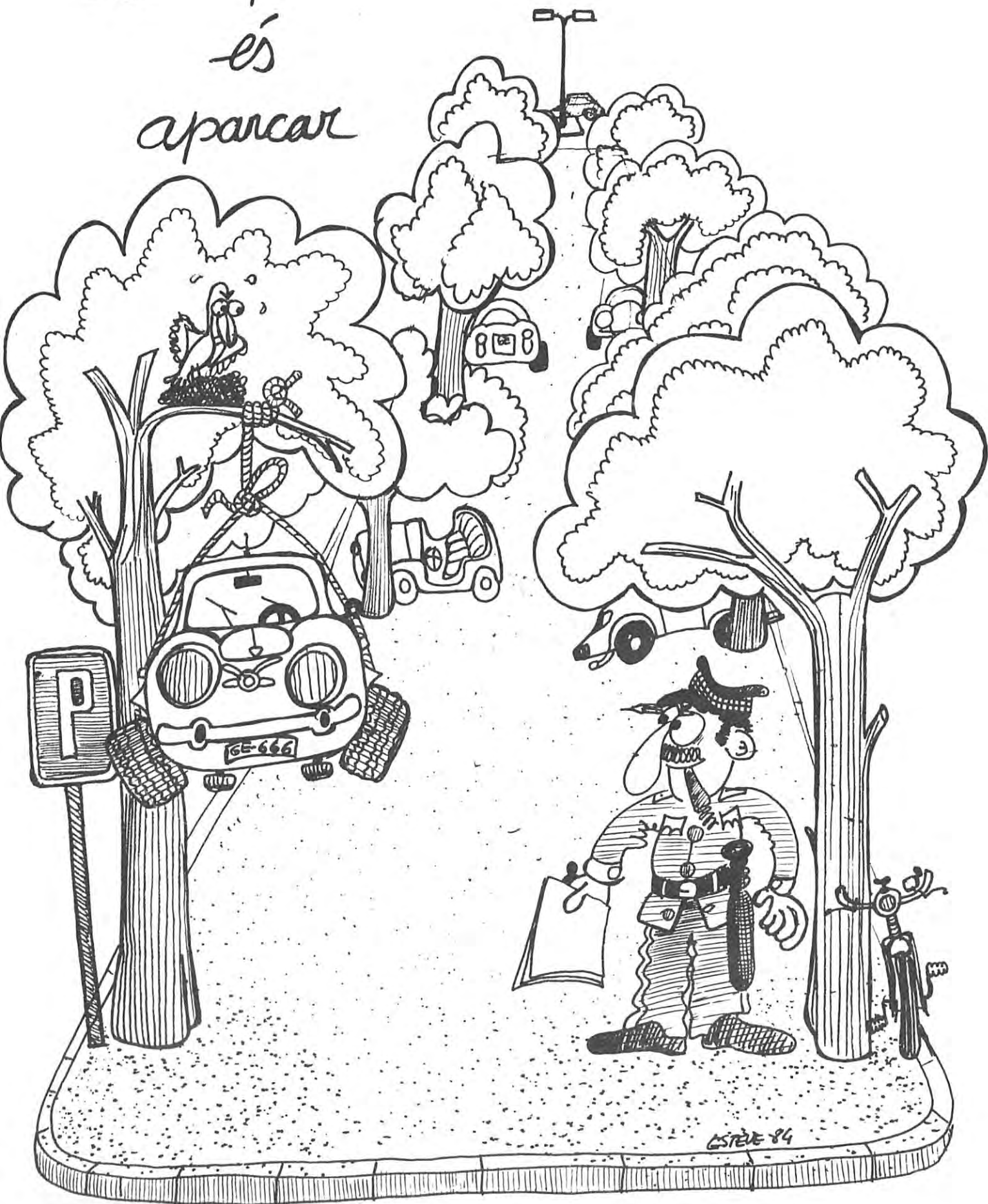
Madres gestantes

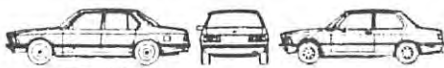
Aceite 1/2 litro.—Azúcar 1/2 Kg.—Arroz 1 Kg.—Precio 11'50.

El referido racionamiento infantil, se distribuirá en la tienda de Salvio Presas, contra entrega de los cupones correspondientes a las nuevas colecciones infantiles puestas en vigor en 1.º de octubre de 1948.

Retalls de la revista local "Unión Deportiva", que va sortir els anys 1949 i 50, on quedà constància de l'entrada del Sr. Gifre com a secretari, i un model de racionament.

*L'important
és
aparcar*

Un «aparcament» de luxe

Gran revolt es va formar un dissabte a la tarda quan la Policia Municipal es va presentar a la tranquil·la zona del Passeig, prohibint estacionar sobre les voreres —com es venia fent des de sempre—, al temps que privava parlar-se sobre l'asfalt, estant entès que l'assentament sobre el Passeig era il·legal... En fi, que va faltar poc perquè la sang no arribés a la riera...

Uns dies abans, el Conseller-Delegat de Tràfic, que també exhibeix la regidoria de Cultura, mitjançant una circular participava de les solucions que s'havien adoptat: *“—que no és altra que buscar un aparcament més proper autoritzat, a pesar dels cent o cent cinquanta metres que haurà de caminar”*. Per fer aquest raonament es basava en les queixes dels vianants, en les Ordenances municipals, i iatenció! en el perill de multa que vetllava sobre els infractors. També ja al final: *“sense perjudici de què la gran majoria dels veïns proposés una solució no contemplada...”* Però aquí, com a l'Oest, primer es dispara i després es pregunta.

L'aplicació va ésser taxativa i la rèplica dels veïns també. Precisament fou un regidor de l'Ajuntament qui es preocupà de recollir firmes, demanant solucions més raonables... Als pocs dies, una nova circular, signada pel batlle, comunicava l'acord d'habilitar el mig del passeig com estacionament de vehicles, apostillant: *“...encara que la funció específica del passeig no és, almenys únicament d'aparcament, i estarà condicionat probablement a futures obres d'embelliment o eventuais utilitzacions de fires, mercats, etc.”*

De què ens serveix el Passeig?

El primer què ens hauríem de preguntar els llagosterencs és per què ens permetem el luxe de tenir un passeig que només té l'honor d'ésser passejat, durant la Festa Major, quan s'installeixen els firaires, darrerament, tot sigui dit, d'una manera més racional.

La manca d'afecte per aquest espai obert, que ben segur molts pobles ens envejen, es pot atribuir a moltes raons, encara que cap prou convincent: la proximitat de la Plaça, més cèntrica; el carrer de les “Moreres” amb els recuperats terrenys de l'estació, més assolats; el parc infantil més agradable...

—Però, probablement la qüestió més important sigui el trencament que sofreix el Passeig pels tres carrers que el travessen en perpendicular. També l'absència d'algun atractiu que fes companyia als bans solitaris.

La manca de previsió

El Conseller-Delegat de la Policia Municipal, en el seu escrit-ban, referint-se a l'amplada dels carrers, diu: *“falta comprensible degut a l'anterioritat dels carrers envers l'automòbil”*. Els carrers es van arranjar al voltant dels setanta, pel que no fa pas tant de temps com per no haver pensat en aquestes qüestions. No es podia considerar una nova projecció del Passeig? —S'havia d'esperar catorze anys a veure que no era convenient estacionar a les voreres, ara quan ja estan destacades...?

Un bon amic em comentava que l'única solució seria fer-ho tot de cap i de nou. Deixar unes voravies amples i convertir el centre del Passeig en una gran avinguda, deixant suficients estacionaments laterals. El problema quedaria parcialment solventat però el preu seria massa car, moral i materialment. És fàcil suposar que els primers no interessats som els veïns.

Un altre punt és: —Per què es deixen els cotxes al carrer? L'amic que sempre t-e el consell/màxima preparada, diu: *“Es que jo no deixaria comprar cotxe a qui no el pugui tancar...”* No li falta raó. Tergiversant una mica, un dels problemes que tenen els veïns és —a més dels cent cinquanta metres que hauríem de caminar— que deixar el cotxe davant de casa, passa —almenys al matí el veus de seguida—, però, haver de deixar-lo a un altre carrer..., la incertesa podria ésser l'infart... Més alternatives? Potser si hi hagués la bona costum de què abans de fer-se les coses es consultessin, n'haurien sortit de més factibles, ja sigui dels mateixos veïns o d'altres llagosterencs que poguessin aportar-hi llur visió. En resum:

Les voreres són per als vianants: D'acord. Abaix no es pot parar: D'acord. El passeig no es fa servir per passejar, per tant estacionaments: Desacord!! Si l'Ajuntament elegit democràticament per la majoria de ciutadans i etc. etc., ho decideix, com pot dissentir un simple veí? —Doncs perquè la democràcia no és que sigui el millor sistema de governar, senzillament és el menys dolent. Així ens va!

Joan Ventura Brugulat

Una de les poques vegades que es fa servir el Passeig

COSES DEL POBLE

Nou practicant

Ens hem de fer ressò d'una bona notícia per al nostre poble: Ja tenim Practicant!

Encara que amb caràcter provisional, un any i mig, mentre no es cobreixi la plaça per concurs, esperem que el tema quedi resolt d'una vegada.

El nou Practicant ens ha recomanat fer notar a tots els pares, que està revisant les vacunes dels nens i nenes, i que per posar al dia aquesta qüestió, només han de passar pel seu consultori, on a més se'ls lliurará el "Carnet de la Salut".

Sessió de cinema "amateur"

El dimecres dia 14 de març, a les 10 de la nit es van projectar al Cinema Llagosterenc, dos reportatges i una pel·lícula.

Un era un resum de la Cursa Popular de Sant Esteve, dels anys 1981, 1982, 1983, i l'altre era sobre la construcció i la inauguració de la piscina municipal.

Després es va projectar la pel·lícula "El Ridaura". Els autors són en Pepe Fernández i en Joan Valls.

Matança del porc

El diumenge dia 11 de març es va fer la "VII matança del porc" al Casal Parroquial Llagosterenc.

La festa va començar el matí amb la matança, i després la preparació del menjar típic d'aquest dia, carn amb mongetes.

A la tarda, en el teatre del Casal, una colla de nens i nenes van fer una sèrie de representacions, d'imitacions de cantants fent servir el "play back". Hi va haver força assistència de públic.

Cicle internacional de concerts per a escolars

El passat dia 15 de febrer a 1/4 de 4, vam recollir una altra bona experiència: començava el Cicle internacional de concerts per a escolars. Aquest cicle té lloc al Teatre Municipal de Girona. El dia 15, doncs, el cor de Sant Esteve de Vila-Seca i Salou, ens va oferir les seves blanques veus. Començaren amb uns exercicis de respiració i moviment, seguits d'uns de vocalització i perfeccionament de la veu. Més tard, ens oferiren cançons, cants gregorians, cànon, polifonia i variacions sonores per finalitzar.

A més a més, "La Caixa" de Llagostera va pagar el desplaçament, cosa que agraïm, perquè l'espectacle va ser molt bonic.

Alumnes de 8.è del Col·legi Públic Lacustària

Sardanes

Com en el Butlletí anterior ja avançàvem, el grup Amics de la Sardana ha organitzat la IV Trobada Sardanista, a la Plaça Catalunya, per al proper dia 23 d'abril. "La Principal de Llagostera" i "Ciutat de Girona" seran les cobles que amenitzaran la diada amb 24 sardanes, repartides entre el matí, a 2/4 d'onze, i la tarda, a 2/4 de cinc.

Èxit dels nostres escolars a nivell provincial

Amb la finalitat d'estimular l'Educació Vial en els nens i joves, la "Direcció General de Tráfico" ha portat a terme el XVIII Concurs de Dibuix Infantil i Juvenil sobre "Circulació Vial".

Tres alumnes del Col·legi Públic "Lacustària" han obtingut un èxit excel·lent:

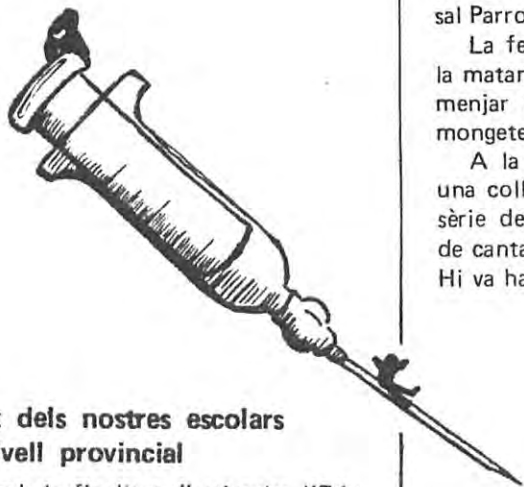
En la primera categoria (fins a 5 anys), 1.er Premi Provincial: ANNA M.ª VIÑES i ROCA (5 anys).

Accèsit a DANIEL CAMACHO i MEJIAS (5 anys).

En la quarta categoria (11 a 14 anys), 1.er Premi Provincial: NARCÍS FREIXES i VENTURA (12 anys).

Els dibuixos realitzats per l'Anna M.ª i en Narcís han estat escollits per representar Girona en la fase estatal a celebrar properament a Madrid.

Des d'aquí els desitgem molta sort!

Una activitat més del Butlletí serà la confecció del programa de la Festa Major. Tothom interessat a col·laborar amb escrits o propaganda, ens ho comunicui abans del dia 10 de maig.

Butlletí de Llagostera
Apartat 54 - Llagostera

Les antigues escoles tindran noves activitats

PROGRAMA DE LA INAUGURACIÓ DELS NOUS LOCALS SOCIALS

L'Ajuntament us convida

- Els pensionistes ja tenen la seva Llar.
- Entra en període de prova l'emissora local.
- S'adapta una sala per a TV-Vídeo.
- Es reforma i millora la Guarderia.

El proper diumenge dia 8 d'abril, a les 12 del migdia, inauguració de les obres realitzades, en els locals socials de les escoles velles.

Programa d'actes i festeigs

A les 12.- Benedicció i parlaments. - Audició de Sardanes, en el carrer Ganix, per la Cobla La Principal de Llagostera.

A les 5.- Actuació del Cor i Ballet de la Llar del Pensionista del c/. Rutlla de Girona. - Gran Ball de fi de festa, dins la Llar.

CASINO LLAGOSTERENC

Presentarà els propers dies d'abril: 14 (10 nit), 15 (6 tarda), 16 (10 nit), al Teatre-Cinema, l'espectacle "TRISH! TRASH!" una creació escènica de primera línia amb "so estereofònic espectacular", dirigit per Quim Planella.

Segons el programa, "Es tracta d'una perfecta combinació escènica de Moda, Perruqueria, Ballet, Fantasia,... conjuntats en un magnífic muntatge musical d'estrena a Llagostera. Amb la presentació dels dissenys exclusius del mundialment reconegut equip FAUSTÍ de perruqueria; de les últimes creacions de moda en alta costura, prêt a porter i pelleteria de les cases RODIER i MIR; així com els calçats PEACOCK i la col·laboració especial d'importants firmes comercials de cosmètica i perfumeria".

AMB LA COL.LABORACIÓ DE

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 31 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

ROSTISSERIA N. DEULOFEU

Donzella, 31 - Tel. 83 09 62

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

EDIT - Robes per a la casa

Passeig, 58 - Tel. 83.05.30 - 3

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUÍS CAMACHO MORENO, pintura i decoració - Maïena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces

Panades, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

"RIDAU" o l'odissea del cinema llagosterenc

Conversa amb JOAN VALLS I CALDES I JOSEP "PEPE" FERNÁNDEZ I MIGUÈLEZ

Fins fa poc, parlar de cinema a Llagostera era fer-ho de les pel·lícules que es passaven al Casino, a can Barceló o qualsevol novetat de Girona. Les coses han canviat. La televisió, amb el suport del vídeo, ha acabat de lligar els culs a la tranquil·litat casolana. El Cine Barceló ha desaparegut i el Casino només fa sessions els diumenges a la tarda. El cine als pobles és un negoci a la deriva però, com sempre, es tanca una porta i se n'obra una altra. Els nostres entrevistats han optat per sortir i fer ells el cinema. Ara per ara, són els nous pioners de l'aventura cinematogràfica a Llagostera.

L'experiència dels "1.000 dies de Llagostera" ens fa començar la conversa amb el seu realitzador, Pepe Fernández.

A l'any 1978 amb en Quim Planella i en Lluís Vilaplana, vam decidir fer una pel·lícula sobre Llagostera. Amb una màquina de filmar que a vegades era del Dr. Pompeu, altres d'en Lluís o d'algun amic que me la deixava, van sortir els "1.000 dies...". Va ésser filmada amb molt bona voluntat, però clar, de tècnica i moltes altres coses zero. Si l'hagués de tornar a fer seria molt diferent. La seva vigència és pel valor sentimental i com a testimoni de coses que han passat al poble.

"1.000 dies..." es va passar una vegada al Casino a benefici de la Creu Roja i una vegada al Casal.

Els companys van tenir altres compromisos, mili, etc. i vaig seguir filmant sol, fins que a la inauguració de la "Casa de les Vídues" ens vam trobar amb en Joan i vam fer el primer muntatge conjunt.

-I per a en Joan, home a qui li agrada la guitarra, la música, llegir, el dibuix..., quan comença l'afició?

El cine sempre m'ha agradat. De petit ja m'interessava saber com anava fet. En tenir ocasió de viatjar al Japó, vaig aprofitar per comprar una càmera, la més barata que hi havia, filmant d'entrada, uns vint carrets. Abans no havia tingut ni una màquina de retratar. Si tens un aparell d'aquests, una vegada ja has filmat els petits incidents familiars, em sembla que s'ha de fer servir per explicar coses. Amb en Pepe ens vam trobar a la inauguració, i vam decidir continuar. Hi tenim una afició boja, exagerada. Vam optar pel Ridau, perquè tenia ens sembla un tema bonic, explicar la vida d'un riu que abans tenia molta importància a Lla-

gostera i ara la té més avall... Vam intercarlar-hi dues escenes amb personatges, i en conjunt és una explicació del que era abans i del que és actualment. —Ha sortit bé? —No ho sabem. La gent que l'ha vista sembla que li ha agradat.

—Com expliqueu que de simples aficionats teòrics (en Pepe havia fet algun "pinito" amb la fotografia), doneu aquest salt a un camp més complicat com és el cinema?

Bé, els coneixements els tenim teòrics, el cine, la televisió, els llibres... Arriba un moment que els pots aplicar i aleshores, la pràctica demostra si vas bé o no. —un altre problema és que tenim uns aparells molt rudimentaris que ens han fet patir molt, i només a base de treballar amb paciència i constància hem arribat fins aquí. No ha estat gens fàcil, i creiem que només podem donar gràcies a l'afició desmesurada que hi tenim. Amb més coneixements o aparells més sofisticats, seria una altra qüestió.

—Potser és el moment de parlar de possibilitats econòmiques. Quan val un roll? —Sempre filmeu amb Super-8?

Són els aparells de què disposem. Probablement sigui el més econòmic. Hem tingut sort de poder treure molt material d'Andorra. Tot i això, un roll de pel·lícula sonora de 15 mts. val unes mil quatre-centes pessetes.

—Surt la idea de filmar el Ridau. Quin procés heu seguit?

A finals del desembre-82 —contesta en Joan— vaig anar a Ridau a filmar unes escenes del riu i el Molí d'en Nadal. Pel març-83 vam començar a filmar tots dos. Del primer carret gairebé no hem aprofitat res. Després ja ens vam dirigir a Sant Baldiri i vam anar se-

guint el curs natural del riu. Cada cap de setmana hi anàvem; si en Pepe no podia venir, els meus fills m'hi portaven. A l'estiu vaig fer quelcom pel meu compte, la pelada del suro... —El novembre començà la feina de veritat: el muntatge. Ho havíem de resumir en una bobina d'uns 180 mts., lleugerament incrementada amb la banda sonora. Voldria ressaltar que hi hem disfrutat molt, i que amb en Pepe, abans només ens coneixíem i ara som amics.

—Parlem dels col·laboradors: actors, música, guió...

Tothom a qui ens hem dirigit, s'ha predisposat a col·laborar, començant pel mateix Enric que ha fet el guió (l'Enric Marquès que assisteix a la conversa, ho corrobora amb una rialla); la família Solés: l'Anna és la veu que comenta la pel·lícula i la M.ª Àngels interpreta l'escena de la parella; i tots tots els qui ens han acompanyat un dia i altre i que no enumerem per no deixar-ne cap. Una vegada més: moltes gràcies.

—La idea de posar les escenes de la parella i dels tapers...

(Joan) Bé, tothom hi ha passat pel Ridau, i especialment abans. Potser encara hi ha algú que va a pescar-hi d'amagat. D'anècdotes n'hi han passat moltes. Muntar aquestes escenes no va ésser gens fàcil, i hem procurat d'arribar al punt just de no ofendre a ningú..

—Hi ha dues coses en les quals ens agradaria incidir. L'escena dels pescadors: el fet de què no es vegin les cares i aquella coca-cola que es vessa...

(Joan) "Precisament amb en Pepe no ens vam entendre i un filmava tot el cos i l'altre només una part, si haguéssim coincidit probablement s'hauria pogut fer molt millor. Ho havia

Molí Can Moner (Ridaura)

(Dibuix E. Marqués)

pensat així perquè si no havien de vestir-se d'època i es complicava un xic, també es crea una mica de misteri.

Quant a la parella, volem significar el contrast que hi ha d'ara amb abans, quan la dona no comptava gairebé per a res (els homes anaven a menjar i beure —potser més del degut— i acabaven fent la becaïna). En canvi la dona ara és la reina, vulguis o no, l'home és el que la serveix..., i contem que a més d'anar-hi a menjar, van a fer-hi l'amor... De totes maneres la versió és lliure, cadascú que ho interpreti com vulgui. Penso que és el tros de la pel·lícula que és "més cine".

—Un apartat important és la sonorització...

La música potser és molt "grossa" pel poc que som nosaltres, però hi hem treballat molt i ens sembla que és la que hi escau més bé. Hem escollit "La simfonia del Nou Món" d'en Dvorak com a tema central; hi ha una sardana molt bonica d'en Martí Lloset, "Juny" de Garreta, una havanera que interpreto a la guitarra en l'escena dels pescadors, els "Goigs de Sant Baldiri" interpretats pels nens del C. Lacustària —els monjos de Solius ens van deixar la lletra—, i un tros petit de "Rapsòdia en blau".

—Parlem del guió, Enric?

"Bé, la primera experiència en la qual vaig col·laborar va ésser amb la "Casa de les Vídues" i el comentari va ésser molt fàcil perquè era de tipus periodístic. Aquest segon comentari m'ha creat més dificultats perquè el tema ens havia desbordat a tots. Va caldre que en Joan i en Pepe fessin un treball molt acurat de muntatge, de simplificació i llavors es tractava de fer l'explicació, o sigui que no hi havia guió previ. El treball de filmació va anar marcant les pautes i el comentari és fet a posteriori.

—Anècdotes...

Cada dia que hem sortit n'han passades... La parella va ésser totalment improvisada, teníem a la M.ª Àngels però ens faltava el "galán", i vam haver d'escollir entre els solters que aquell matí ens havien acompanyat: en Cubillo, l'Amat, en Miquela...

Moltes vegades ens trobàvem, després d'haver-ne passat mil i una, que arribàvem a baix del riu i no hi havia prou claror per filmar.

També vaig fer la prova de filmar sense pel·lícula... que si ens hagués sortit bé hauria estat un gran èxit... Havia anat a filmar l'escena dels peladors amb en Pedro Cubillo, i quan ja érem

de retorn, vaig veure que no havia posat el carret!...

Anant a filmar el "Molí d'en Tarrés" vam preguntar si podíem agafar algunes vistes i l'amo ens va dir: "escoltin, jo quan vaig al cine pago, o sigui que vostès si volen filmar, paguin!"... però en explicar-li de què anava, l'home no ens hi va posar cap dificultat.

—Altres realitzacions: Cursa de Sant Esteve, Piscina...

(Pepe) Tenim la de l'any 81, 82 i 83. Dura uns vint-i-quatre minuts, i recull una sèrie d'escenes de les arribades i sortides, i dels voltants. La piscina comprèn les obres del poliesportiu i de la piscina, culminant amb la inauguració.

A mi m'agrada començar una cosa i després veure com es transforma i passa a ésser una història. Voldria recalcar que nosaltres som notaris del que passa, no hi entrem ni sortim, que no es prengui la piscina o qualsevol altre documental com una propaganda de caire polític. Ens hem limitat a filmar uns fets que han anat així. Clar, sempre surt algú que diu i per què no heu filmat això i allò. Doncs, repetim que som lliures i independents, i que de la mateixa manera qualsevol pot fer-ho.

—Però, no penseu que haurieu de demanar alguna subvenció? —Per exemple, la filmació de la "Casa de les Vídues" o la Piscina, hauria de ser d'un interès municipal, com un document més.

No hem demanat el suport econòmic de ningú, ni cap estament o persona ens ha donat res. Ara, el batlle, un parell de vegades ens ha dit que això seria interessant per a la Casa de la Vila... però sembla que només és un interès de moments.

Potser arribarà un dia que no podrem continuar per manca de recursos, quan això passi o descobreixi exactament el que gasto, potser no en faré mai més cap. Jo igual —apunta en Pepe.

De tota manera, el suport que se'ns pogués donar, aniria única i exclusivament per a la compra de cintes per filmar més coses.

—Fins ara us heu dedicat al documental-reportatge, però a Ridaura ja hi feu entrar una mica de ficció, històries... —Quins projectes se us presenten dins aquest àmbit?

(Joan) Hem fet un guió contra la droga. Hi intervenen personatges que en aquest moment no tenim, per tant, si algú ens vol ajudar ja ho sap! Però abans hem d'acabar de muntar una sè-

rie d'esdeveniments que han passat, com la inauguració de la "Caixa" o l'edifici de l'altra "Caixa" on era "Can Llinós". Tenim com era abans, el procés de construcció i com és en l'actualitat. Algun foc que hem filmat. Material sobre les eleccions passades...

Com a projecte important tenim la intenció de fer un reportatge del centenari (1888-1988) del naixement del Casino. Ens volem documentar molt bé i ja hi estem treballant. També un sobre Arqueologia. En fi, per idees no quedem.

—No heu pensat —en el cas del Ridaura— presentar-la a La Platja d'Aro, Santa Cristina o Sant Feliu... ja que realment qui treu benefici del riu són ells?

Tant a Sant Feliu com a La Platja d'Aro, ja tenim contactes per anar-hi. Amb Santa Cristina no n'hem parlat, però suposem que no hi hauria cap problema, com a qualsevol altre lloc que poguéu interessar.

—A Llagostera sou els pioners d'utilitzar la imatge com a medi de comunicació...

(Pepe) Ens agradaria que hi hagués jovent o gent gran que també s'interessés. A Llagostera hi ha moltes càmares, però... —Potser veient les nostres pel·lícules és una forma de què la gent s'hi aficioni més.

Des d'aquí volem dir a qualsevol persona que li agradi filmar, o ens pugui ajudar, que tant en Valls com jo estem a la seva disposició, i benvinguts seran a "Lacustària films".

"Ridaura", vol ésser un cant a l'humanisme, a la poesia, al lirisme, a la naturalesa, a la quietud... —Potser amb les nostres imatges algú descobrirà una mena de món nou... Abans s'hi anava molt, ara no tant...

LA IMATGE MÉS NORMAL DEL RIDAURA ÉS PLÀCIDA I BUCÒLICA, VITAL I EUFÒRICA A LA PRIMAVERA. TRANQUIL·LA I MELANGIOSA A LA TARDOR.

Amb l'epíleg d'en Pepe i aquesta frase del guió, retrobem l'objecte de la conversa: EL RIDAURA com a riu viu. Veiem que encara hi ha molt a dir: els peixos que lluiten amb la contaminació, la bellesa de tot aquell indret, en definitiva, la necessitat de protegir un dels racons naturals més interessants del nostre poble. De moment us recomanem la visió de la pel·lícula, la captació de la mateixa anirà per sufragar part de les despeses de l'arranjament d'una Sala d'Exposicions al Casino.

Col·lectiu de Redacció

RIDAURA

Un extracte del precís i ben articulat guió de l'Enric Marquès, creiem que és la millor manera de retratar lingüísticament el Ridaura:

L'Ermida de Sant Baldiri, abandonada, és el primer punt de referència. A pocs passos d'aquestes semi-ruïnes arquitectòniques, s'inicia un braç del Ridaura. —La bassa tèrbola, poblada de joncs, destil·la l'aigua. Una font de vida, sortida de la terra, que es manifesta esplendorosa al cap de poc. —La vegetació hi és abundosa, exuberant i la botànica sorprenent i diversa. "Els arbustos hi són en gran quantitat i varietat —ha escrit l'Esteve Fa—. Sobre tots dominen els brucs, l'arboç, la gatosa, l'argelaga, l'estepa blanca i negra, la mòdega, essent igualment fàcil trobar el marfull, la ginesta, el ginestó, l'aladern, la llenrisca, el rodó, el gatell i moltes d'altres".

El corrent d'aigua s'ha anat precisant i davalla capriciosament. Poleix els rierencs. Es fresa el camí. Musicalment, es fa sentir nit i dia. Inesgotable. —Calia resseguir tots els llocs que tenen alguna relació amb el recorregut del Ridaura. Llocs recòndits, emboscats, poc freqüentats en l'actualitat. —La Font de la Taverna amb uns curiosos fogons tallats en el mateix granet. Un lloc d'esbarjo, líric i fresc, conservat gràcies a la iniciativa d'un particular. Una mola presideix la Font de la Taverna. —En el fons de tot, Can Duran. La plàcida bassa que origina un altre braç del Ridaura, com un mirall que reflecteix admirablement les postes de sol.

La transparència de l'aigua, conjugada amb els elements minerals, amb la llum, i els residus vegetals, origina tot un univers de colors en el pòsit del riu. —El desnivell s'accentua. La tranquil·litat ha anat materialitzant un paisatge d'una gran bellesa, misteriosa i relaxant. No hi manquen regalims d'aigua escumosa, cascades de diversa intensitat i alçada.

L'existència d'un relativament gran nombre de molins en els primers quilòmetres del Ridaura i més endavant, a la mateixa Vall d'Aro, il·lustren la vitalitat humana i industrial que, des de temps remots —segle XII, segurament, fins a començaments del XX— animaven aquestes contrades, avui pràcticament desertes, mig oblidades.

"Molí de Més Amunt", "Molí d'en Carreras"... Molins esgavellats. Romàntics paisatges d'heures i parets enrunades. Les moles, silencioses i caduques, però materialment indestructibles.

La densitat de la població, havia estat tan important que, antigament, en aquest indret hi tenia lloc un mercat anomenat el Vilage. L'àmplia bassa i el molí de vapor de Can Muné, casa avui encara habitada. Elements del molí i la impressionant xemeneia, insòlita en aquests paratges. El conjunt de Can Muné i Can Bonet, les terres de conreu i les plantacions, caracteritzen la fesomia d'aquesta vall interior, tan atractiva, càlida i reservada.

La Font dels Burros. Cal destacar que els germans Aliu són els restauradors i els padrins onomàstics d'aquesta font.

El Molí d'en Nadal. Lloc ideal de trobades i de xerinxola, els idíl·lics marges del Ridaura n'han vist de totes. En l'època de prosperitat, el gremi dels tapers en feia escenari de pintoresques berenades.

Can Citra, Can Pata, Molí del Xórec...

Un altre braç d'aigua que aflueix de la Font d'en Roure i que tragina rastres de la societat de consum.

El pont de Solius és una mena de límit del Ridaura amb corrent visible. D'aquí endavant l'aspecte extern del Ridaura confirma el seu significat etimològic de Riu-sec.

"La Vall d'Aro —escrivia Mossèn Josep Gelabert—, és una vall que, considerada sota diferents aspectes: geogràfic, geològic, prehistòric i etimològic, resulta d'un excepcional interès d'entre les demés valls del nostre litoral gironí o de la Costa Brava".

El Molí de Can Tarrés, en el barri de Bufacanyes. El Molí d'en Ramon. El Molí del Cuc. El Molí de la Bassa. El Molí d'en Candell, l'últim molí del Ridaura, poc abans del mar.

Tot es nodreix de les aigües del Ridaura. Humil i generós. Discret i impulsiu. L'hem vist néixer a una altura de prop de tres-cents metres. El seu recorregut és de poc més de vint quilòmetres. En acabar la seva trajectòria, el seu llit, sec la major part de l'any, li marca el camí cap a un amic que l'espera, sempre. El Mediterrani.

Enric Marquès i Ribalta
21-1-84

Georg Friedrich Händel

225.è Aniversari

Fa 225 anys, el dia 13 d'abril del 1759, divendres Sant, Händel moria en una modesta residència de Brook street, London. El dia 13 d'abril fou una data que presidí la vida del geni.

Händel és una de les personalitats més eminents de l'art de la música. Va saber combinar la grandesa i el pensament elevat amb una gran naturalitat d'exposició. Les seves obres són d'una claretat admirable i d'una mestria per a les veus corals i per als oratoris.

Va néixer a l'Alemanya el mateix any que J. S. Bach. Viatja per Itàlia i s'estableix molt aviat a l'Anglaterra. La vida d'aquest mestre sofrí un gran canvi el dia 13 d'abril del 1737 quan patí una apoplexia que va paràlitzar el seu costat dret. No podia caminar ni escriure les notes, i les metges van dir que mai més podria compondre música: "l'home és possible que el conservem, el músic ha mort per sempre", segons el doctor Jenkins. Durant quatre me-

ses Händel visqué sense parlar ni caminar, tal com si estigués tancat dins d'una tomba immaterial. Després, com a última opció, va ésser portat a uns banys termals, on no podia romandre més de tres hores dins l'aigua calenta sense córrer el risc de morir. Però dins aquell cos rígid encara quedava la gran força de voluntat de Händel que volia crear i volia viure; és per això que hi restava fins a nou hores seguides. Lentament la força tornà al seu cos, pogué moure la mà paràlitzada i caminar. Va tornar a compondre, escriví tres òperes i tres oratoris; i la glòria caigué altra vegada sobre seu. El vell desig de lluitar havia tornat a aquell home de cinquanta-tres anys.

Però la fortuna va girar-li la cara de nou en morir la reina Carolina, que havia estat la seva protectora. La pensió que rebia fou retirada i les seves obres no es representaven ja que l'hivern era molt fred i no es podien escalfar els teatres. S'havia tornat pobre i els acreedors el seguien arreu. Händel se sent de nou vençut, fins i tot els crítics es burlen d'ell. L'impuls creador es veu exhaurit, ha perdut la facultat de les seves creacions, que meravellaven el món.

Una nit del 1741 caminava d'esma pels carrers de London, ja que els acreedors l'esperaven a la porta i es preguntava si no seria millor seguir paràlític. Per què havia ressucitat de la seva malaltia si els homes l'havien de sepulturar altra vegada? En passar pel davant d'una església l'assaltaren el pensament les mateixes paraules de Jesús en la creu: "Déu meu, per què m'has abandonat?".

Molt entrada la nit arribà a casa i veié sobre la taula on solia treballar un paquet: era el llibret d'un oratori, "el Messias", del poeta Jennens. Volia aquest home burlar-se d'ell? No sabia que estava mort, paràlitzat, sense inspiració? Llençà el llibret i apagà el llum. Però no podia reposar i agafà de nou l'oratori i el llegí. Ja des de la primera paraula, "conforteu-vos", començà a sentir-la en música. Semblava que l'oratori fos escrit per a ell: "Fou despreciat, rebutjat pels homes... Ell confià en Déu... i et donarà repòs". Tan punt llegides les paraules les traduí en música, sentí reviu en ell el foc interior, i les melodies s'apilaven en son-

pensament. Començà a escriure. Les notes sortien de la ploma i anaven omplint plana rera plana. L'abatiment s'havia fos, mai havia sentit tan profundament els acords, semblava que brollessin cantats per una coral en el seu interior. A ell tocava donar fe de la seva resurrecció davant dels homes, com a conseqüència d'haver sofert el dolor de la mort moral. Durant els dies següents quasi no menjà ni dormí. A vegades agafava uns talls de pa amb la mà esquerra i els feia trossets mentre seguia escrivint amb la dreta. A voltes caminava per l'habitació i amb els braços enlaire cantava: "Al.leluia! Al.leluia!". Mai havia viscut ni sofert així, entregat a la música. S'havia acomplert el miracle de la voluntat en la seva ànima, de la mateixa manera que havia estat anys enrera en el seu cos invàlid.

Durant vint-i-quatre dies Händel treballà com boig, quasi sense descansar ni provar aliment, i a la fi caigué esgotat en el llit. Sobre la taula estava la partitura del Messias, l'oratori més bonic que s'ha escrit mai. Dormí dinou hores seguides, talment com si estés en coma. El seu criat, creient que estava en agonia, va cridar el metge, però quan aquest arribà el va trobar menjant: s'havia acabat mig pernil i encara en volia més, i s'estava bevent el tercer litre de cervesa.

El 13 d'abril del 1742 (altra vegada aquest dia) estrenà l'obra i l'èxit va ésser tumultuós. Per poder assistir-hi més gent, les dones anaven sense mirinyac i les homes sense espasa. En començar el cor a cantar l'al.leluia, el públic, entre ells el rei, es va aixecar i restà dret fins al final.

Händel no volgué cobrar res per aquesta obra: "mai acceptaré diners per aquest oratori. Estic en deute amb un Altre per ell. Sempre serà per als presos desvalguts i per als malalts; jo mateix estava malalt i gràcies a ell he curat. Estava pres i m'ha alliberat".

En els anys següents, Händel es veié submergit en moltes dificultats, però mai tornà a caure en la desesperació. El temps va mermar la seva vitalitat i fins i tot perdé la vista, però el seu esperit continuà indomable fins a la fi.

temps i COSES

Tavernes (II)

Resulta que, en certa ocasió —un matí d'estiu— arribaren al nostre Hostal, tres joves de bona casa, que volien esmorzar de peix, comprat a la peixateria local. Els peixos, eren: tres o quatre boniques "molles". Si havem entrecomat el nom del peix, és degut a què quasi cada poble, a peixos i bolets, se'ls dona un nom diferent.

La mestressa de l'Hostal, Rosa Boada, és la que s'havia fet càrrec de la fregida.

Siseta Pou, la nostra inoblidable Siseta, rondjava pel local, i feia amagar a un pobre vell un rosegó de pa distret de la butxaca d'un pagès:

—Té, Pep, agafa el tros de pa. Ja sé que és força sec. Però, abans d'anar a dormir, el suques amb vi calent, i et faràs cos.

—No m'atreveixo a prendre'l, Siseta. I tu...?

—A mi, deixa'm anar. A casa en tinc mig cabàs de rosegons.

(La veritat, era que, a casa seva, no en tenia cap).

Amb aquesta discussió, no s'adonava que, la mestressa estava netejant el peix.

En veure-ho, acudí corrent a la pica:

—Va, va... Aquesta és una feina meua, Rosa.

I prenent les molles de les mans d'ella, afegí:

—De fregir aquesta classe de peixos, se n'ha de saber. No voldria que tot quedés desfet, i aquests nois el mengessin amb cullera.

I mans a l'obra. Banyà a consciència la pesca. Quan foren ben nets, els deixà sobre d'un paper de diari. I preguntà a la mestressa:

—Tens farina, Rosa...?

—I d'on vols que la tregui...? —respongué, consirosa.

Un d'aquells vailets, que segurament a casa seva no passaven fam, crià:

—No teniu ni farina, en aquest hostalot de mala mort...?

Siseta, se'l mirà llargament. Al final, pogué dir, en veu baixa:

—Només els lladres, els pocavergonyes, en tenen de farina i de pa.

Considerant prou net el fruit de la mar, es preparà a fregir-lo. D'un rebost negre de greix i brut de cent coses, prengué l'oli. O alguna cosa que sem-

blava oli. Tenia un color semblant al petroli. El posà al foc. I al moment es sentia aquella fortor que s'arrapava al coll de tothom, fent estossegar a vells i joves. Algú ho digué:

—Quina pudor que fots...!

—Sí que sou delicats, nens. Moltes cases de treballadors el tinguessin!

Per combustible, l'Hostal Nou, tenia: una saca de serradures i algun tros de fusta barrejat. Amb la qual cosa queda dit, que a l'escalfar-se l'oli, un núvol de fum agre i picant s'escampava pertot.

Els noiets, estosseaven a més no poder. Els quatre vellots asseguts al banc de la taula, estaven tan acostumats a no sentir-ne cap de flaire comestible, que ni quasi el sentien.

La Siseta, ara que ja el peix deixava una certa sentor a cosa bona, somreia. Amb la paella agafada pel mànec, feia rodolar els peixos amunt i avall, pensant en les batusses que hi hauria si aquella menja poguessin tastar-la els desgats de la vila. Tota aquella pobra gent que vivia només del racionament: Un mos de pa de blat de moro, groc com el safrà i dur com una pedra fogueira. I un cop al mes: tres unces d'arròs, quasi sempre florit o emmarrucat. I una mica de xocolata de garrofa, que només de tenir-la a les mans, ja feia passar les ganes de menjar-ne.

I ella què...? Si s'entaularia amb aquells innocents, i tot i explicant algun acudit una mica picant, sabia que tindria un bon esmorzar... i traguets abundants de vi. També estava convençuda de poder treure un tros de pa —aquells nois en portaven abundantment— per al pobre avi Pep.

A la mestressa, a Rosa Boada, no li havia fet molta gràcia, que la Siseta prengués pel seu compte la fregida de peix. Però, aquella pobra dona, pensava que l'altra en sabia més de tot. Més que res, l'aturà allò que digué la Siseta:

—Només faltaria que haguessin de menjar el peix amb cullera...! Amb aquestes paraules: "menjar-lo amb cullera", volia dir: que tot es faria trossets.

Feia una estona que la fumera s'havia esvenit. La pudor de l'oli, era suportable. Encara es sentia el xiuuu... de la paella. De cop, es féu sentir la veu de Siseta Pou:

—Rosa...! Porta una cullera a cada plat...! Nois: Menjarem peix amb cu-

llera. Tant bo que el trobareu...!

No cal dir que, aquest fracàs, resultà un èxit per ella... i el pobre avi Pep. Doncs de dolent que resultà, ho deixaren quasi tot.

Aquest fet, li costà a la nostra heroïna, moltes de mofes i retrets. Com també fou ampliament comentat, aquest altre cas que seguidament explicarem:

Passats uns mesos d'aquest fet, vet aquí que uns pagesos Clients de la Casa, anaren a un poble de marina a vendre alguna cosa il·legal. En aquells anys, quasi tot ho era d'il·legal. De tal manera que a les botigues de comestibles no s'hi trobava de res. Tot eren calaixos i caps buides. Encara que, en alguna d'elles, i pagant allò que podies pagar...

Tornant als pagesos, resulta que portaren a l'Hostal: sardina. Una sardina fresca i lluenta com la plata. La Siseta es posà a ballar un tango amb una cadira. L'avi Pep, treia uns ulls com taronges. Els pagesos, que ja portaven el pa, encarregaren la fregida per mitja hora després.

Ella, s'encarregà de tot. Anà a l'hort a trencar un all i julivert. Preparà la paella. Tot fet amb regiliosa cerimònia. Que potser no entendran molts dels joves d'avui dia: Que menjar sardina i pa blanc, fos un banquet insospitat.

Els pagesos feien una trucada. Vingué, la revenja. I la contra-revenja. I semblava que allò era el conte de mai acabar.

I com els pagesos, en aquella època, no passaven gana, però sí que'n passava la Siseta i l'avi associat, picada com un gallaret, féu:

—I la sardina què, nois...?

El més jove, digué:

—Ja podeu fregir-la, Siseta. I deixeu-la ben rossa.

—A mi, m'agrada que no ho sigui gaire —féu el company.

La Siseta, que ja l'havia fregida, acostà la paella. Abans, hem d'aclarir que la dona estava encostipada. Del seu nas en pujava i baixava una esplèndida gota de mocs. Així que mentre acostava la paella amb la sardina als dos "trucaires", el que li agradava rosar vigilava i vigilava la gota d'ella. Que, cansada d'aguantar les sardines, digué:

—De quin costat voleu les sardines?

I contestà el jovenet:

—Segons on caigui la gota...!

P. Parés C.

RECORDANT UN ANS D'AHIR DE LA NOSTRA VILA

PERIÒDIC "LA SELVA"

Núm. 20 del 7 de setembre del 1913

(Transcripció original)

PROGRAMA DE FESTES

amb que'l dia 7 de Setembre de
1913 s'homenetjarà al
ORFEÓ CATALUNYA
am motiu de sa vinguda
a la vila de LLAGOSTERA

A les 10.— Arribada del Orfeó Catalunya en el tren Correu.

A les 10 i mitja.— Ofici solemne en l'Església Parroquial, en quin l'ORFEÓ CATALUNYA executarà la "Gran Missa del PAPA MARCELO" (Palestrina). En la Consagració: "Ecce Panis" (Gounod). Al final: "Al Cel Blau" (Millet).

A les 12.— Visita del "Orfeó" al Magnífic Ajuntament, cantant dos composicions de son extens repertori amb honor a la Corporació. En aquest acte se farà entrega al "Orfeó" d'una magnífica CORBATA BRODADA per distingides senyoretes d'aquesta vila.

A les 14 i mitja.— Repartició de premis als alumnes de les Escoles Nacionals de la Casa Consistorial, amenant l'acte una Orquestra d'aquesta població.

A les 15 i mitja.— Festa Ciclista. CARRERES: 1.ª, Lentitud; 2.ª, Cintes, regalades per distingides senyoretes; 3.ª, Velocitat.

LENTITUT: Els corredors sortiran per grups o totalitat segons lo que'l jurat disposi. Tot corredor deurà adelantar lo més recte possible, no si guent permès recular ni posar els peus en terra ni am llur bicicleta tocar la del altre corredor.

Segons el número de corredors, el jurat indicarà la distancia a recorre, que será aproximadament de 50 a 100 metres.

CINTES: Els corredors sortiran per ordre de sorteig. Deuran portar la mateixa velocitat, no si guent permès adelantarse un de l'altre, guardant entre ells una distancia de 5 metres.

Al moment d'agafar la cinta no deurán aturar els peus. La cinta que després de guanyada per algun corredor li caigués del puntero i no siga cullida amb el mateix puntero, no será vàlida.

VELOCITAT: La sortida dels corredors será per grups.

En tots els sitis de perill se hi posará un Control.

El circuit será de 5.000 metres, passant per el Passeig de la Victoria, carrer Constança, Sant Narcís, Canalejas (carretera de Tossa) i Passeig Romeu al que donarán 5 voltes.

NOTES.— La Comissió se reserva el dret de modificar el Reglament del qual donará compte avants de començar les Carreres.

El corredor que no s'atengui al Reglament será expulsat de la Carrera.

La Comissió no respon de qualsevol accident que pugui ocórrer durant les Carreres, havent les Autoritats prèstes totes les precaucions degudes per a evitar-les.

La Carrera de Cintes será exclusiva per a'ls ciclistes de la població; les demés sense limitació.

El fallo del jurat será inapelable.

Per a les dos Carreres, Lentitud i Velocitat, se regalarán varis premis.

A les 17.— Gran Concert per l'ORFEÓ CATALUNYA en el Teatre del "Casino Llagosterense", baix el següent Programa:

Cançó dels Segadors (S. Marraco); Empordà (sardana), (Morera); L'hereu Riera (Morera); Los Pescadors (Clavé); Sota del olm (Morera); Negra sombra (Montes); Amor de fill (S. Marraco); Sant Dilluns (Otto); Gran Credo de la Missa del Papa Marcelo (Palestrina).

A les 19 i mitja.— Sardanes a la Plassa de la Indústria i despedida del ORFEÓ CATALUNYA.

A les 21.— Funció teatral en el local del "Casino Llagosterense" per una Secció de Aficionats d'aquesta vila.

La Comissió

PREMIS

per a les Carreres Ciclistes

De lentitud:

PRIMER PREMI.— Un preciós almirall artístic, regal de les distingides senyoretes Sampere Romeu, al qui cumplint les condicions assenyalades estigui més temps per arribar a la meta.

SEGON PREMI.— Un bonic fanal per a bicicleta, regal del "Casino Llagosterense", al ciclista de mèrit correlatiu al primer.

TERCER PREMI.— Una ampolla de Champagne, donada per "Fraternitat Republicana", al qui segueixi en mèrit al segon.

De velocitat:

PRIMER PREMI.— Un ric objecte d'art, donatiu del Magnífic Ajuntament de la vila, al primer ciclista que arribi a la meta.

ALTRE PRIMER PREMI.— Un venllatje Hutchinson per a bicicleta, donat per varis ciclistes de la vila, al primer ciclista de la mateixa que arribi a la meta.

SEGON PREMI.— Una magnífica bocina per a bicicleta, donada per els ciclistes de la vila, al carrerista de mèrit correlatiu.

Notes.— Com lo desitj de la Comissió organitzadora es que en la Carrera de velocitat un ciclista no tingui més d'un premi, si el guanyador del de l'Ajuntament fos de la vila, l'altre primer i el segon se guanyarian per els carreristes de mèrit correlatiu, i si fos el segon en la carrera un ciclista de la vila i per tant guanyador del anells destinat, el segon premi se concediria al tercer en mèrit.

Si se concedeix algun altre premi se avisará avants de les Carreres.

ADAGIS DELS TEMPS DELS NOSTRES PASSATS QUE ENCARA ES BELLUGUEN Transplantats per en Tià

— Tres voltes si, volen dir no.

— El bou per la banya, i l'home per la paraula.

— El ca que bé lladra, bé guarda la casa.

— El dia que no em pentino, ve la veïna.

— El jornal del menestral, entra per la porta i surt pel funeral.

— Els treballs a ningú engreixen.

— L'hàbit no fa al monjo.

— L'home ben casat ha de tenir deu anys més que la dona.

— L'home vol la traïció, més no al traïdor.

— L'una mà renta l'altra, i totes dues la cara.

— La capa tot ho tapa.

— D'un bon pare neix un mal fill.

— Déu diu: Ajuda't que t'ajudaré.

— Déu els cria i ells s'ajunten.

— Déu ens guard de poll ressucitat.

— Déu fa sortir el sol per a tothom que el vol.

— Déu ho vol com será.

Tià.

Entrevista a SALVADOR PARÉS

Una mostra de pedagogia activa

El mestre Salvador Parés forma part del grup de treball de Socials de les comarques gironines, que des de fa tres anys dedica moltes hores a l'elaboració d'un nou mètode d'estudi per les Ciències Socials.

Potser molts pares dels seus alumnes s'hauran preguntat per què els seus fills no utilitzen ja aquell manual (llibre de text) que s'havia utilitzat sempre. Doncs bé, precisament perquè s'ha demostrat que el contingut d'aquells llibres seguia una línia bastant incongruent, ja que d'una banda ens empollàvem i sabíem recitar, quan convenia, totes les nacions i capitals del món (moltes vegades ni sabíem localitzar-les en un mapa), sense tenir coneixença dels pobles de la nostra comarca o de molts indrets de Catalunya. També els escolars havíem "d'empollar" el nom dels reis, emperadors, etc., quan possiblement desconexíem notícies de l'actualitat i que podien ésser claus per a la història del país. En definitiva podem dir que s'ha invertit l'estructura de l'assignatura: si abans partíem d'un nivell "macro" per arribar a un nivell "micro", avui comencem pel nostre medi per arribar a una coneixença del país i del món.

La pedagogia activa, que per sort ja s'està duent a terme a moltes escoles, ens demostra que, partint del que ens toca de la vora estarem molt més preparats per entendre què passa fora de les nostres fronteres.

Precisament aquest mètode de Pedagogia Activa és el que volen aconseguir aquests mestres d'esperit innovador i renovador i per a dur-lo a terme han el·laborat un material (són una mena de fitxes) per a 6.è, 7.è i 8.è d'E.G.B.

Esperem que la dedicació a aquesta tasca sigui reconeguda per part dels pares i de tots aquells que se'n sortiran beneficiats. Pensem que no es pot amagar el fet de què aquest mestre no es limita a utilitzar qualsevol llibre de text existent al mercat (cosa que resulta molt fàcil), sinó que ha buscat alternatives a la seva professió de docent com la de voler que l'alumne sigui una persona madura, crítica i autònoma.

—Sr. Parés, quan va sorgir la idea d'el·laborar aquest material?

—El setembre de l'any 1981 quan vam fer l'escola d'estiu a Girona i a partir d'unes idees que van exposar un grup de companys de l'escola Rosa Sensat de Barcelona; aleshores va semblar que aquí seria possible fer aquest tipus d'ensenyament a base d'unes fitxes de treball (no era ben bé un llibre). Va ser un intent difícil ja que no hi havia material. Aquell "llibre" estava pensat per a la gent de Sabadell i Terrassa, aleshores hi havia el problema de què s'havien d'adaptar els mateixos objectius generals allà que aquí i clar això comportava la feina de començar a recollir dades de les comarques i adaptar el seu ensenyament (d'allà a Terrassa i Sabadell) i portar-lo aquí. Podem dir que des d'aquell moment (1981-1982-1983) hi estem treballant. Actualment encara estem revisant els continguts treient el que no sembla massa important per al nano o afegint-hi el que semblen mancances.

—En què consisteix?

—Aquest sistema consisteix en el·laborar un treball on el nen vegi que és

ell mateix el que hi participa de forma més activa.

Ell es dóna compte de què el que se li pregunta li pot ser útil. Al mateix temps ell busca una compensació, se sent més motivat, molt més que fins ara, veu que allò que se li intenta fer veure, en els apunts o llibre, són dades que a ell li toquen de la vora, no és allò de parlar d'un tant per cent de població activa d'Austràlia per exemple, sinó que són dades de Llagostera, Cassà, Girona, el Gironès, Catalunya, i amb més extensió a 6.è curs, Espanya, i a 7.è - 8.è, Europa i el món. Realment procurem que allò que se li exigeix sigui recompensat.

—És assequible a les comarques gironines i catalanes?

—Sí, si és assequible al Gironès ho ha estat perquè ho era en aquell moment a Sabadell i Terrassa (Vallès Occidental). A més en aquest grup de C.C.S.S. que anomenem Grup de Treball de les Ciències Socials de les comarques gironines hi ha gent de la Garrotxa, Baix Empordà, La Selva i Gironès. Només falten representants de l'Alt Empordà que també treballen

pel seu compte. Hi ha un grup a Tarragona que fan una feina paral·lela a la nostra.

Si aquest material és assequible és perquè hi ha uns objectius generals que marquen tota l'activitat pedagògica i aleshores ja és factible reunir dades de cada comarca i adaptar-les a les circumstàncies especials de cada conjunt geogràfic.

Hi ha escoles que fan servir aquest material sense haver participat a les trobades que fem setmanalment. Molts mestres que voldrien participar no tenen la possibilitat degut al concurs de trasllats, ja que a vegades no se sap a quin nivell hom quedarà adscrit el proper curs.

—Els mestres que heu dut a terme aquesta tasca, què voleu aconseguir?

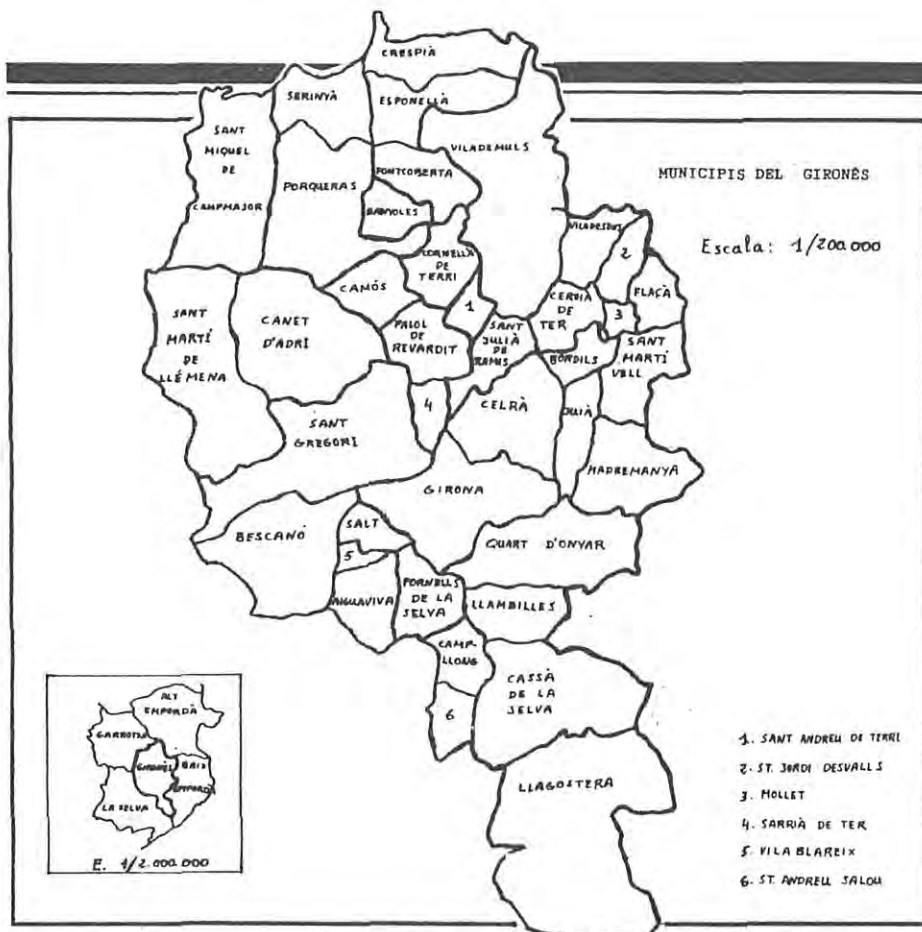
—Primer de tot, motivar el nen, ja que moltes vegades es troba amb problemes escolars i extraescolars i ve a classe, desgraciadament, per inèrcia. També hem de ser sincers i reconèixer que algunes vegades no el sabem motivar suficientment i l'ambient familiar no ajuda al nano perquè es senti a gust a l'escola, "hi va perquè sí", "perquè no té l'edat per anar a treballar", i amb aquest mètode sembla que el nen a l'hora de fer aquest treball s'hi sent a gust, no el rebutja tant com abans.

—Hi ha algun llibre complementari?

—Sí, a part dels textos que surten a les fitxes, el noi/noia ha d'aprendre a manejar: l'Enciclopèdia Catalana, els atlas (abans sabíem molts noms i a l'hora de consultar en un mapa ens vèiem perduts), consultar els arxius que puguin haver-hi a cada municipi i després, al mateix temps, s'ha d'informar moltes vegades fent enquestes a nivell familiar i al carrer. Enguany els nens i nenes de 6.è curs van fer-ne una al setembre per saber els productes que hi ha al mercat, ara en faran una altra al març i abril (comparen els productes d'estació, d'hivernacle) així entenen la situació del comerç i la seva relació amb l'agricultura.

—Avantatges i inconvenients amb què us heu trobat?

Els avantatges són que el nano se sent més motivat ja que veu dades en les quals ell s'hi troba enmig. I els inconvenients comencen moltes vegades

aquest sistema, si el nano pot començar a pensar, a buscar dades pel seu compte i aquestes són reals i properes a ell, les pot criticar i la feina li resulta molt més fàcil. Abans hi havia un sistema molt dictatorial, jo penso que aquest és bastant més positiu. L'alumne se sent segur d'una cosa que ell pot discutir, pot parlar-ne i fins i tot el seu punt de vista pot servir per millorar la confecció d'alguns textos del treball de cada dia.

—Heu comprovat si l'alumne se sent prou motivat com per llegir el diari? Està alerta dels medis de comunicació en general?

—Sí, fins i tot quan hi ha notícies importants deixem de banda la feina programada i en parlem, i en els mateixos textos, a 7.è, hi ha comentaris del PUNT sobre "l'atur". A 8.è hi ha articles que parlen dels Sindicats, dels sistemes que es fan servir al Parlament de Catalunya, el Mercat Comú, etc. Això es pot motivar llegint diaris. Normalment si hi ha un problema actual important com pot ser l'OTAN, els pesquers... ens situem a l'atlas perquè, per exemple, és molt fàcil dir al Líban hi ha problemes o la invasió de Granada (molts podrien pensar-se que era la Granada d'Andalusia). Buscar-ho al Atlas és una motivació i també fer gràfiques de tot. Ex.: 33 per cent treballen el suro, o 22,4 per cent treballen en la construcció. Pensen: els meus pares són un d'aquest tant per cent. Vivenciar això és molt important per a ell.

—Creus que aquest nou mètode de Pedagogia Activa podria aplicar-se a altres àrees, ex.: Ciències naturals, Música, etc.?

—Sí, ja hi ha centres a les nostres comarques que treballen les Ciències Naturals amb els mateixos objectius que ens hem plantejat el grup de C.C. S.S.

—Amb aquest nou mètode l'alumne pot arribar a un coneixement profund del nostre medi, no queda una mica de banda l'estudi d'altres civilitzacions com per ex.: Xina, Japó, l'Índia, Amèrica Llatina, etc.?

—Sí, és cert. I més tenint en compte el noi/noia que pensa continuar estudis, sense menysprear els qui van a treballar. Actualment la nostra tasca és la de reel·laborar tot el procés a fi d'establir una correlació amb els estudis de B.U.P. i F.P. Per tant estem constantment actualitzant els continguts.

Col·lectiu de Redacció

en els mateixos que col·laborem a fer aquesta tasca ja que vas escanyat de temps, cansat i et replantes per què ho fas, si val la pena seguir endavant perquè a vegades no hi ha participació per part de l'alumne. També tens desenganys quan veus que a nivells més enlairats (B.U.P., F.P.,...) segueixen el sistema tradicional i llavors hi ha el perill de què el nano quedi gairebé tallat, no hi ha una continuïtat. Pot ser que degut a això sorgeixin problemes.

De totes maneres sembla ser que aquest sistema de treball es vol dur a terme a tot l'Estat.

—Els pares, quina coneixença tenen d'aquest nou mètode de treball? Com han respost?

—En tenen coneixença aquest any més que fa dos anys, ja que haver-ho hagut d'imprimir en una impremta "offset" els ha ocasionat unes despeses pel manual (a un preu normal). Fins ara se'ls havia donat tot gratuït (cada setmana fèiem l'esforç de passar-ho tot en ciclostils), però va haver-hi un moment en què les despeses no es podien pas estalviar per part dels pares i se'ls ha hagut de demanar ajut econòmic. També alguns col·laboren en les sortides locals. Hem anat amb els de 6.è curs, al Puig de les Cadiretes i Montagut, des d'allà fem una observació de la geografia local. A part de l'ajut físic, la seva col·laboració també hi és a nivell econòmic, pagant les sortides de treball.

Per part dels pares hi ha una com-

prensió de l'esforç que es fa perquè el nano tingui una motivació molt diferent de la que hi havia fins ara.

—Penseu que aquest nou mètode desperta el sentit crític de l'alumne?

—Sí. Moltes vegades els nois/noies en parlar de dades que coneix gairebé familiarment pot donar el seu punt de vista, es busca el per què de les coses, les conseqüències. Suposant que en un moment donat parles de població i demografia a les comarques catalanes, els nens poden donar-se compte de què hi ha hagut unes migracions molt fortes, que ara hi ha una època d'atur que produeix poc creixement a la població...

El nano de 13-14 anys ja és capaç de començar a opinar sobretot si està acostumat a informar-se en la ràdio, televisió, llegint llibres... pensa més, és capaç de deduir coses que pot veure a través de les gràfiques i és capaç, moltes vegades, de contradir-te; ell pot exposar el seu punt de vista i jo crec que és positiu quan veu que les coses des del seu punt de vista poden ser diferents del que les explica, aleshores s'estableix un diàleg i es pot perfeccionar molt, perquè quan arriba a B.U.P. se'n ressent ja que surt d'una escola on ens coneixem tots des de temps; allà, troba gent nova, companys i professors, aleshores, de vegades, queda apatat. Hi ha alumnes prou intel·ligents com per poder parlar d'un tema però a l'hora de la veritat se senten inhibits; això és un problema! En canvi, amb

ENDEUT

UN INSTITUT PER A LLAGOSTERA?

El diari "El Correo Catalán" (1-12-83), aprofitant una visita d'en Pujol a l'Hospitalet, informava que la Generalitat, a més d'haver escolaritzat nou mil alumnes des de l'any 81, ha previst per als tres propers cursos, —segons els projectes de la Conselleria d'Ensenyament—, la creació de 49 centres escolars entre instituts de BUP i integrats: BUP i FP. Per al curs 84/85 les previsions són de setze centres integrats, i encapçala la llista, precisament LLAGOSTERA.

Sensacionalisme, electoralisme, fantasia del diari? Segons les converses que hem mantingut amb el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Girona i amb el Batlle Josep Puig, sembla que l'opció més clara, és, precisament, la darrera.

MANCA DE LEGISLACIÓ

El Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Girona, ens informa que el projecte, ara per ara, és poc menys que impossible. A les comarques gironines de moment hi ha el de Santa Coloma de Farners i són molt deficitàries les zones de l'Alt Empordà (Roses) i Blanes. Quant al triangle "Llagostera, Cassà i Caldes", el més lògic és que sigui a Cassà, ja que tenen uns cinc-cents alumnes més d'E.G.B. (el transport hi juga un important paper). Però el Departament ens confirma que la situació econòmica és molt difícil, i que l'ampliació de l'escolaritat de 14 a 16 anys, encara no està legislada. A més s'ha de tenir en compte la polèmica LODE.

D'altra banda ens han mostrat un mapa elaborat pel Departament de Batxillerat de Barcelona en el qual hi ha marcades les previsions que feia el diari. Llagostera està marcat amb un cercle vermell. Cassà no apareix enlloc. Encara que sigui a nivell orientatiu, segons Barcelona és a Llagostera on correspondria. Però a Girona sembla que es decanten per Cassà.

El Batlle Josep Puig, ens confirma que no hi ha res. Que la informació (?) del diari queda aclarida en el Butlletí Municipal. Que va ser un periodista que va anar al Departament, va veure els projectes i els va plasmar com a realitzacions a curt termini.

MANCOMUNITAT "CALDES, CASSÀ, LLAGOSTERA"

A l'any 1979 les Associacions de Veïns de Caldes, Cassà i Llagostera, van mantenir una sèrie de reunions per estudiar les possibilitats de mancomunar serveis dels tres pobles, així com la possibilitat d'integrar-ne algun més de la zona, com Vidreres, Sils... —Es va delimitar un ordre de preferència amb cinc punts bàsics: 1.- Serveis a Mancomunar. 2.- Superfície dels Serveis. 3.- Ubicació possible. 4.- Sistema de Finançament. 5.- Repercussions (socials, econòmiques, etc.). En el primer apartat es parlava d'un Poliesportiu, un Hospital i un Institut.

Per l'únic que es van endegar gestions va ésser per a l'Institut. Al Nov. 79, ens vam entrevistar amb l'Artur Calzina, aleshores Delegat "Provincial" del Ministeri d'Educació i Ciència. Es van elaborar estadístiques. El següent pas va ésser unes reunions amb els Ajuntaments dels tres pobles. A la primera trobada ja es va veure que seria molt difícil arribar enlloc; el primer a trencar la unitat va ésser el representant de l'AA.VV. de Cassà, que començava a endreçar cap a casa, previ acord amb el seu Ajuntament.

La idea global havia sorgit del president de l'AA.VV. de Caldes, Santi Vizcaíno, mestre de professió. Quant a l'Institut, ja es preveia la nova reforma del sistema educatiu, ensenyament obligatori fins als 16 anys. Es tractava de crear-lo al centre del triangle que formen els tres pobles, més o menys pel veïnat d'Esclet: aire lliure, espai suficient, allunyant de les "temptacions ciutadanes", etc.

Caldes i Llagostera, propugnàvem fer la mancomunitat de serveis en un sol lloc. Cassà, per evitar especulacions del sòl (?) i degradació (?) del lloc on es pensava montar el complex, ho volia distribuir entre els tres pobles. Calia veure que pensaven deixar per als altres...

Era un excel·lent projecte. Una iniciativa amb visió de futur, que es va morir abans de néixer, per avortament dels mateixos pares.

CASSÀ I EL C.L.A.

Les previsions, són una altra part del problema. A Cassà fa poc sortia el tema en un ple. Segons informa Punt Diari, van optar pel següent: "Sobre l'escrit presentat pel grup de l'oposició on es demanava el gestionar l'adjudicació d'un institut de batxillerat, el regidor de Cultura, va manifestar que no era el moment adequat ja que es preveu per d'aquí a poc la reforma de l'ensenyament mitjà i el que es farà són centres polivalents, i per tant és millor esperar l'adjudicació d'aquests nous centres".

A l'any 1979 ja tenien terrenys preparats de 10.000 m.² (que no és pas molt). —Quines previsions hi ha a Llagostera? —Pel que ens diu el Batlle, de moment cap. També es dona per suposat que en cas de fer-se aniria a Cassà. Però que si hi hagués la proposta en ferm per a Llagostera aleshores s'haurien de cercar uns terrenys, que juntament amb el manteniment dels equipaments, és el que es demana.

Recordem que a principis dels setanta, durant tres anys, va funcionar el C.L.A. Els motius de la seva desaparició no han quedat mai prou CLARS. Pràcticament a per tot on funcionaven aquests centres van passar a ésser Instituts: Amer, Arbúcies, Sant Feliu... Les despeses per mantenir-los inicialment eren deficitàries, però suposem que a la llarga el poble n'hauria sortit beneficiat: presència de nous professors que podrien enriquir la vida social i cultural; familiarització de jovent dels pobles veïns, sempre ininteressant; i fins i tot, es donaria molta vida a les botigues, que és el primer que van dir els de Cassà quan van trencar les propostes de la Mancomunitat.

Seguim pensant que el projecte més interessant és el situar l'Institut al centre del triangle, però en tot cas, voldríem que no es tirés la tovallola abans de començar la partida. La qüestió de l'ensenyament a Llagostera sempre ha estat força deficitària. Fa uns anys eren les emigracions a "La Salle" de Cassà, o als Maristes o Salessians de Girona. Ara, l'E.G.B. està ben coberta, però la nova llei d'ampliació ens torna a deixar penjats.

Col·lectiu de Redacció

L'ENSENYAMENT MITJÀ I LA SEVA PROBLEMÀTICA

Ensenyament Mitjà és el nom que rep oficialment el període d'estudis que l'alumne, un cop finalitzada la Bàsica, ha de portar a cap fins aconseguir l'entrada a la Universitat, en el cas del Batxillerat (BUP), o l'entrada a la Formació Professional de 3.er Grau en el cas de l'Ensenyament Professional.

L'objectiu d'aquests estudis en el BUP i COU no és altre que el de donar a conèixer a l'alumne uns mètodes d'estudi i uns coneixements científics, que l'han de preparar per a la realització d'estudis superiors universitaris. L'objectiu de la Formació Professional és el de preparar l'alumne en alguna de les especialitats dintre el món del treball, mitjançant estudis tècnico-pràctics o també, en el seu moment, donar a l'alumne uns coneixements tècnico-científics que el capacitin per accedir a un nivell superior: la F. P. de 3.er Grau.

Tot això en teoria és fantàstic. Però... i a la pràctica? La realitat és una altra. Aquest objectiu no sol ésser assolit per la majoria d'alumnes que es troben en aquest període, per un seguit de causes que a continuació intentaré explicar. Espero que el lector sabrà comprendre que un article d'aquestes característiques no pot ser un treball exhaustiu del tema.

Crec que és evident que la legislació educativa actual marca el camí que haurà de seguir el noi dins l'àmbit social, quan aquest encara té una edat massa jove per poder decidir: 14 anys. I particularment el marca en el cas del "Certificat escolar" que li han donat a l'acabament dels estudis bàsics: l'única opció possible, alshores, és la Formació Professional.

Per altra banda, la doble titulació de l'Ensenyament Bàsic —Graduat escolar o Certificat d'escolaritat— amaga una discriminació que ja ve donada de molt abans. Hi ha dos factors importantíssims que influeixen extraordinàriament en l'àmbit educatiu del nen: el factor escolar (escola) i el factor familiar (pares). Crec que és fàcil d'adivinar que a uns més grans recursos econòmics familiars els correspondrà (sempre hi són les excepcions) un funcionament més perfecte dels factors esmentats. Però, detallem un xic més. Un noi de família acomodada haurà tingut, quant al factor escolar: un col·legi amb classes de poc nombre d'alumnes, material didàctic sofisticat, professors particulars, etc. Pel que fa al factor familiar: pares amb nivell cultural alt i per tant amb capacitat d'estimular la intel·ligència del nen mitjançant converses, actituds, preguntes..., material

d'entreteniment pedagògic, viatges culturals, biblioteca particular, etc. Com podem veure, la discriminació que manifesta la doble titulació ja comença a la infància.

Però hi ha més. Molts nois no podran somniari mai fer una carrera universitària, perquè els cal ajudar el més aviat possible a una economia familiar minsa. Es podrà dir que per això hi són les beques. Les beques, però, ajuden a pagar els estudis, més no a augmentar els ingressos familiars, quan aquests són escassos.

Un altre problema de l'Ensenyament Mitjà ve donat per la nova metodologia, programació, ambient i d'altres que troba el noi, quan arriba a aquest període. Durant l'etapa acabada no li ha estat possible a l'alumne assimilar d'una manera satisfactòria tot el bagatge de coneixements bàsics rebuts, ja que cada vegada és més alt el nombre d'alumnes que arriben a BUP i a F.P. amb greus problemes de desconeixement de temes bàsics per a la comprensió immediata del temari de BUP i F.P. I no és problema d'incompetència del professorat d'EGB, de BUP o F.P. com hom podria pensar; és problema d'edat. El noi necessita més temps per fer seus tots els coneixements que rep a la Bàsica.

I podria senyalar més inconvenients d'aquest cicle d'ensenyament: Manca d'adequació del BUP al món social i econòmic en el qual s'haurà de desenvolupar el noi quan acabi aquests estudis (Pensem que un 46 per cent d'alumnes fracassaren l'any passat en el BUP i de l'altre 54 per cent quasi la meitat no va seguir cap carrera. És evident, doncs, que la majoria es va haver d'incorporar al món del treball o l'atur), inestabilitat emotiva de l'adolescència que cal afegir a la problemàtica dels estudis, etc.

Davant tot això, el lector es preguntarà perquè no es modifica o es reforma un sistema d'ensenyament que presenta tants inconvenients. Doncs bé, la intenció de reforma hi és, i inclús s'ha començat a experimentar un nou sistema en determinats centres de l'Estat espanyol. I en què consistirà aquesta reforma? Dels dos primers cursos de BUP i de F.P. se'n farà un cicle d'ensenyament comú on tots els alumnes que han acabat la Bàsica, i pel sol fet d'acabar-la, tindran accés i rebran els mateixos coneixements teòrico-pràctics que completaran els estudis bàsics, i al mateix temps prepararan l'alumne per a què s'insereixi al món del treball, si així ho desitja, o per a què accedeixi al Batxillerat (i ara sí pensat aquest per

preparar l'alumne per als estudis universitaris) o a la Formació Professional, segons la seva aptitud o vocació.

Amb aquesta reforma s'aconseguiria també: més anys d'escolaritat obligatòria i gratuïta per a tothom (dels 14 anys d'ara es passaria als 16 anys), ajornar el moment de dedicar el futur professional, consolidar amb dos anys més els estudis de la Bàsica, alleugerar quelcom l'atur juvenil, abolir la doble titulació discriminatòria de l'acabament dels estudis bàsics...

Aquesta reforma, però, ¿serà també una bella teoria que sols com a tal podrà ser vàlida, tal com deiem de l'Ensenyament Mitjà actual al començament d'aquest escrit? En aquest cas podem dir que encara no ho sabem. Hi manca l'aplicació. Esperem que aquesta es faci acuradament, sense presses i amb la participació de tots els estaments implicats: pares, professors i alumnes.

Perfecte Moll
Professor de Llengua
i Literatura castellanques de
l'Institut de Batxillerat
"Salvador Espriu" de Salt

QUÈ ÉS LA FORMACIÓ PROFESSIONAL?

En acabar E.G.B. es finalitza l'ensenyament obligatori, una etapa important de la vida dels nois i de les noies.

Però a la vegada, aquests, prematurament, es troben que han de decidir el seu futur.

—Què farem ara?

No poden anar a treballar ja que l'Estatut dels Treballadors, del març del 80, prohibeix l'admissió en un treball als menors de 16 anys.

No queda altra alternativa que continuar estudiant passant a l'ensenyament mitjà en una de les seves modalitats B.U.P. o F.P.

Entre els dos models d'ensenyament mitjà hi ha unes coses en comú, a la vegada que hi ha unes gran diferències.

En comú:

—Els dos representen un pas endavant en els continguts assolits a l'E.G.B.

—Hi ha més hores de classe setmanals que a l'E.G.B. (30 hores).

—Cada matèria o assignatura és impartida per un professor especialitzat.

—Hi ha una exigència més gran que no hi havia a l'E.G.B.; més hores de classe però sobretot més hores de treball personal a casa, sense les quals el fracàs està assegurat.

—Certa dificultat al principi d'adaptar-se a la situació nova; tant de professors, assignatures, edifici, companys, com per la metodologia diferent.

Podríem dir-ne més, però anem ara a esmentar les diferències més grans.

El B.U.P.:

—Per accedir-hi cal tenir el graduat escolar.

—Es compon de 3 cursos de Batxillerat més un de C.O.U.

—El tipus d'ensenyament és sobretot teòric-abstracte.

—La seva única finalitat és donar una bona formació per poder accedir a qualsevol carrera universitària.

—No està pensat per donar cap mena de qualificació professional.

—Resumint, podríem dir que són uns estudis pensats per rebre molts de coneixements abstractes, sense gaire utilitat pràctica i al servei de la futura especialització universitària.

La F.P.:

—Poden accedir-hi els que tenen graduat escolar, així com també, la llei preveu poden cursar estudis de F.P. aquells alumnes que solament tenen certificat escolar; és dir que no han assolit els nivells mínims de l'E.G.B. No cal dir que aquests tindran grans dificultats per seguir les classes amb normalitat.

—La F.P. consta de dues etapes: F.P. 1.er grau (dos cursos) i F.P. 2.^{on} grau (3 cursos).

—En finalitzar cada etapa es dona una titulació professional:

F.P. 1 Tècnic Auxiliar

F.P. 2 Tècnic Especialista

Però no ens enganyem, qui realment assoleix un nivell de preparació i qualificació són els alumnes que acaben el 2.^{on} grau, és a dir, després dels 5 cursos de F.P.

La valoració del títol no sempre és igual, depèn de l'especialització.

Alguns organismes demanen el títol de F.P. (Indústria); però sempre hem

de tenir present que un empresari dona feina a una persona no tant pel seu títol, sinó pels seus coneixements i experiència. Aquest és el funcionament del mercat de treball.

Això em fa dir que els alumnes més que cercar un títol cal que en la seva etapa de formació el que han d'aconseguir són uns bons coneixements i un bon nivell de professionalització.

—El tipus d'ensenyament que es dona a la F.P. és teòric-pràctic.

No es pot pensar que fer F.P. és anar a una escola on solament es faran hores de pràctiques en un taller. Una escola on ens ensenyaran un ofici. Això és fals.

La F.P. està pensada com un ensenyament integral, és a dir, hi ha assignatures molt diferents.

Un exemple aclarirà això, els alumnes de primer fan 30 hores setmanals repartides de la següent manera:

14 hores de Tecnologia-Dibuix-Pràctiques de l'especialització.

16 hores de Matèries generals (Matemàtiques, Física, Ciències, Història, Llengües, etc...)

—Els estudis de F.P. estan pensats sobretot per preparar professionals i accedir al món del treball, però a la vegada dona la possibilitat d'arribar als estudis universitaris.

Es pot arribar a carreres universitàries a través de la F.P. i en el cas de carreres tècniques amb una preparació tecnològic-pràctica molt superior als alumnes que accedeixen a les matèries procedents del B.U.P. - C.O.U.

—A la F.P. hi ha moltes opcions o especialitats, les podeu veure en qualsevol fulletó de propaganda d'aquests estudis o bé demanant informació a les escoles o als Serveis Territorials d'Ensenyament. Demaneu per centres i especialitats.

—Finalment, per no allargar-me, crec que ja us he donat uns punts de referència per saber quines són les diferències entre F.P. i B.U.P. — tres últimes consideracions:

*Els estudis de F.P. en els centres públics són totalment gratuïts.

*En decidir-vos pel que fareu, tingueu presents sobretot les vostres aptituds i deixeu-vos d'altres consideracions de tipus social.

*Si us equivoqueu en l'elecció sempre hi ha la possibilitat de canviar i passar-se de B.U.P. a F.P. o al revés. Hi ha establertes convalidacions.

Àngel Ortiz
Professor de l'Institut
Politécnic de Girona

Síntesi cronològica de la Prehistòria i Història de Llagostera i Comarca (4)

DE L'ÈPOCA DEL COURE FINS A LA DEL FERRO

A dos mil anys abans de Crist

Període Inicial del COURE, *Civilització Argàrica*. Tribus procedents d'Almeria vingueren i es varen barrejar amb els indígenes ensenyant la manera de fondre metalls recollits de les venes que hi ha a les roques. Primer aconseguiren el Coure. Picant-lo o batent-lo es tornà més dur i el transformaren en aram per fer eines i armes.

Amb aquestes eines començaren a retallar les roques, a fer-hi senyals, forats i traus per apuntalar els pals que aguantaven les seves vivendes de llenya.

També a les roques massisses hi feien grans buits formant coves on hi cabia una família sencera. Els científics creuen que les utilitzaven per enterraments, com si fóssin dòlmens.

A Llagostera tenim la cova Teixonera del Mas Rissech, i a les muntanyes de Solius n'hi ha dos més, amb trossos de ceràmica de tipus Cardinale amb petites incisions i alguns rellius molt simples.

A mil anys

En el període avançat del BRONZE (barreja de coure i estany) va arribar la *Civilització Lligur*. Aquestes tribus vingueren d'Índio-Europa i ocuparen el país lluitant amb altres tribus que venien del Nord-Oest. Tots plegats van imposar els enterraments incinerats. Les cendres i les penyores personals les posaven en gerres ceràmiques de tipus Campaniforme i les enterraven en sitges excavades a la terra.

És probable que la ROCA D'ESPIRALS de Ridaure, camí de Tallades, sigui un monument religiós o astrològic d'aquella època. Per aquestes encontrades no es troben eines ni armes d'aquest metall, perquè l'acidesa del terreny granític ho descompon tot. A Bruguera de Llagostera s'han trobat antics enterraments amb petites gerres de ceràmica molt basta de forma quadrangular. En altres llocs de Catalunya s'han trobat grèsols i motllos que servien per fabricar destrals, espases, punyals i fletxes, també fusaiols i pesos de teler de pedra per teixir cànem, com també restos de rodes de fusta per a les carretes.

A cinc-cents anys

Domina la Covilització HALLSTÀTICA i és el període inicial del ferro. Aquestes tribus vingueren d'Alemanya i degut a què les armes i útils de ferro que portaven eren més potents que les de coure i bronze, s'imposaren fàcilment.

S'anomenaren CELTES i continuaren amb els enterraments incinerats. Fundaren algunes poblacions com Besalú, Sabadell, Verdú, i d'altres; feien cistells de canyís i vímet i conreaven la terra amb fangues de ferro i arades de fusta amb rella de pedra. A Tossa, al Mas Samada es trobà una rella de pedra molt ben conservada; en aquest mateix lloc havien existit abans algunes cistes avui desaparegudes.

Encara que les armes de ferro eren molt més contundents, foren necessaris molts anys per introduir-les, ja que per fondre'l es necessita una temperatura de 1.600 graus de Celsius, lluny dels poc més de 1.000 que es podien aconseguir amb els forns de llenya fins aleshores conegut, que solament eren suficients per fondre l'estany, la plata i el bronze.

A més, el ferro tenia el secret de donar-li TREMP cosa que la majoria dels forjadors desconeixia, i al mateix temps en oxidar-se molt ràpidament, el consideraven un material poc noble.

Degut a les invasions estrangeres la gent del país anomenats ÍBERS es van retirar a una segona línia del litoral per evitar enfrontaments i així continuar essent independents.

Negociaven amb els nou vinguts que s'emportaven els metalls, les bèsties i els productes del camp, a canvi, acon-

seguien ceràmica fina i aprengheren la manipulació de tota classe de metalls fabricant eines, armes i monedes.

Els Íbers ja vivien en poblats, generalment amb un sol carrer, alguns d'ells empedrats. Les cases estaven a banda i banda. Les parets tenien en els baixos una o dues filades de pedra i seguidament formigó de terra; el sostre era de pals, brancatge i fang.

Dintre de l'estància de cinc a deu metres quadrats hi havia un clot amb gerres de ceràmica, hi amagaven els queviures; en un racó un petit forn; al centre una foganya per escalfar-se; utilitzaven molins de mà tipus vasquiforme i algunes escudelles de terrissa negra o vermella de tipus cilíndric molt rústegues i poques vegades decorades amb incisions.

Molts anys abans, els Fenicis i els Estruscs tenien bases comercials a Roses que havien fundat amb el nom de RODIS.

Es creu que els Grecs FOSEUS van fundar Sant Martí d'Empúries i d'aquest nom en ve el de la comarca de l'EMPORDÀ.

Aquests primers colonitzadors no guerrejaven amb els de CELTIBÈRIA ja que solament venien a negociar per mar amb les seves barques.

Encara que no hi havia molt de constant, la gent del país ve recollir d'ells molta part de la seva cultura.

Emili Soler i Vicens,
col·laborador del Centre
d'Investigacions LACUSTÀRIA

esports-moto-jorma-7

articles per a l'esport
cordatge de raquetes i
reparació de patins

carrer dels consellers, 3 — telèfon 83 04 56

llagostera

Les aventures d'en Ventura

GUATEMALA: entre el color i la tristesa

Quan des de Mèxic projectava el viatge a Centreamèrica, els consells i advertències dels amics van ésser de tota mena. Per aquells dies (Gener-83) els indígenes del "Petén" i "El Quiché", àmplies comarques de bosc/selva de Guatemala, es veien obligats a refugiar-se més enllà de la frontera mexicana on vivien —viuen?— miserablement, incomunicats, oblidats de tothom, sempre amb la por de l'arribada dels soldats,... els mateixos que poc abans havien cremat llurs poblats i matat indiscriminadament a veïns i familiars. La postura governativa mexicana era —és?— totalment ambigua (fa poc van fer un reportatge a "Informe Semanal"). —Però Guatemala és a més un país bellíssim, ple de color, volcans, llacs,... de runes maies com a Tikal, sens dubte una de les meravelles del món, d'indrets paradisiacs com el llac Atitlan, exòtics com a Livingstone al Carib,...

"Controles de campesinos"

El punt de trobada tradicional dels "trotamons" que des de Mèxic volen anar a Guatemala és San Cristóbal de las Casas, capital de Chiapas —es fan contactes, es parla amb gent que ja en torna o procura trobar companyia per no anar-hi sol—. Així va ésser com vaig coincidir amb en Giovanni, un italià decidit i barrut —com la majoria d'italians—, que em va ensenyar un "piló de coses".

En el "camió" de S. Cristóbal a C. Cuauhtemoc/frontera, vaig conèixer un navarrès que portava anys visquent a Guatemala (Livingstone). Em va posar al corrent de la situació del país. Abans d'arribar a la frontera ens vam desprendre de diaris o publicacions que en cas de registre, poguessin ésser considerades sospitoses. Una revista que portava Israel (sobrenom del na-

varrès), donava una versió del per què les persecucions i matances d'indígenes: —Les selves/boscos del "Petén" i "El Quiché" estan plenes de minerals i riqueses primàries per explotar. La intenció del govern, en conveni amb determinats grups internacionals, és foragitar els indígenes, és a dir, els vertaders propietaris, i repoblar la zona amb emigrants blancs colonialistes, a saber: sudafricans, jueus,... Tot això aniria relacionat amb la qüestió religiosa, que va agafar molt d'auge amb el genocida i criminal Rios Montt, àlies "El Verbo Carismático" o quelcom semblant a la divinitat, que pertany a una secta sorgida a Nord-Amèrica. Actualment, amb el cop d'estat, no sé com van les coses, però fer saltar un militar esperitat, ja és un lleuger progrés... De la frontera a Huehuetenango, uns 50 Qms., vam trobar-nos amb deu con-

trols de pagesos, armats amb matxets, pals, fins i tot algun tirapedres... i a més dos controls policials/militars. Cada vegada era baixar del "bus", enregistrament personal i de l'equipatge, control de passaports, o les cèl·lules d'identificació. Sovint, de la dotzena d'homes que formava el control, només un mirava les documentacions, i en algun cas feia símptomes evidents de no saber com agafar-lo... —Sense fer gaires preguntes —no és un país indicat— vaig assabentar-me de què els controls són obligats pel govern per demostrar que el poble està amb ells.

Una mena de vigilants de la revolució, vaja!! Els homes han d'estar 24 hores ininterrompudes en els controls. No voler anar-hi significa rebel·lió i les conseqüències són fatals... Cada pocs dies es veuen obligats a deixar les seves feines i, sense cobrar, fer aquest acte patriòtic i absurd. L'arma més perillosa eren els matxets! que, això sí, manegen amb gran mestria. Allà no hi ha destrals, tallants, etc., tot ho soluciona el matxet, fins i tot les rancúnies.

Mentre, malgrat la "total tranquil·litat" que impera en el país, segons em va confirmar un funcionari de l'ambaixada guatemalteca a Mèxic (que em volia vendre quetzals al doble del que valien...), a més d'aquestes "grans" mesures de seguretat, vam trobar tres o quatre ponts enderrocats per la guerrilla que, segons la darrera versió oficial, estava desarticulada.

Atitlan/Chichicastenango

Panajachel és un preciós poble turístic situat al peu del llac Atitlan i de la cadena de volcans que l'envolten. És una autèntica meravella: la serenitat del paisatge, les aigües tranquil·les de blau ultramar, al capvespre la davallada suau, segura, reposada, del sol al mig de les muntanyes-volcans... —És un dels indrets més paradisiacs que he conegut, encara que, per aquella època, a les nits senties algun "ta-ca-ta-ca" amb so lleugerament semblant a la metralladora... —A l'altra banda del llac hi ha una sèrie de poblets molt bonics, freqüentats pels "trotamons" més sedentaris. Alguns espanyols es dediquen a la venda de "mota". Però Panajachel com tota la Guatemala turística, estava italianitzada. Els tradicionals turistes nord-americans brillaven per llur absència, els suïssos i alemanys minvaven més del normal... Guatemala que, a l'any 80 era un dels llocs més visitats, estava gairebé deserta de turistes "clàssics".

Per anar a Chichicastenango, s'han de fer almenys tres canvis. Pel camí

pugen indígenes amb uns vestits coloristes a més no poder, no parlen castellà. El cobrador procedeix despectivament. Els tracten com si fossin de quinta classe...

A Guatemala, com a Mèxic, domina una minoria blanca. La majoria de la població és mestissa, encara que hi ha un alt número d'indígenes maies no mesclats (uns dos milions d'indígenes d'origen màia viuen a les zones del centre i nord del país, pràcticament com en l'època prehistòrica). Per últim, com a tot el Carib, hi ha els negres, que viuen al marge de tot.

Malgrat que també hi ha els tradicionals nens desnutrits i bruts, quedo fascinat amb les cares de les criatures que pugen als "camions" o veig pel mercat. La majoria tenen uns ullarros que em deixen encisat.

El mercat de Chichicastenango és el més excepcional que he vist; no puc descriure els matissos i ambient que té. Tot tipus de teles i robes fetes a mà, cuirs, tapissos, màscares de fusta, objectes treballats a mà, ceràmiques rudimentàries,... L'ambient és extraordinari. Presideix la plaça una església apuntalada; a l'entrada, una mena de sacerdots "chuchkjaus" amb pots de lluna escampen copal. És un ambient ancestral, dir medievall, quedaria curt. Dins l'església l'espectacle és allucinant. Grups de gent fent precoscolleccions, d'altres de genolls avancen cap a l'altar, per aixecar-se i tornar a repetir l'operació. Pregunto a un home, que em somriu infantilment, i m'explica, amb un deficient castellà, que estan resant per la collita, pel blat de moro, per mi (?), per tota la gent. Les pregàries no tenen res a veure amb les tra-

dicionals. Oracions i procediments pagans en una església catòlica. El capellà no es veu enlloc. Segons la "Le Guide du Routard" va tenir grans problemes un dia que va intentar prohibir els rites; si els indis encara l'aguanten és perquè atén un petit dispensari al costat de l'església, tota una readaptació professional. Jo en diria cristianisme autèntic. Sortir de Chichicastenango un diumenge és realment difícil, els "camions" van super plens. En el que consegueixo infiltrar-me, a més de les gallines, venedors, etc., ens acompanyen una parella de porcs!! —Novament quedo fascinat amb la cara dels nens de "El Quiché".

Antigua

L'antiga capital és precisament Antigua, una ciutat colonial semi-enderrocada per un terratrèmol a l'any 1976. Diuen que és un dels llocs bonics de Guatemala, però francament les ciutats mexicanes de Pátzcuaro, Guanajuato, San Miguel Allende, San Cristóbal, la superen en molt. A Antigua, estaven de processons amb la participació de diverses cofraries. —La visita del Papa també era esperada, però d'una manera molt diferent que a Hondures, Nicaragua o Costa Rica, que tenien el convenciment de què els hi portaria la Pau. Aquí era una altra història. La "profunda divinitat" del "Verbo Carismático", em feia recordar un Nacionalcatolicismo-de-cuyo-nombre-no-quiero acordarme...

Guatemala, la capital, és la típica ciutat feta sense cap mena de programació, brutota i sense al·licient. Només tenia ganes de sortir-ne.

Livingstone/"Israel"

"Puerto Barrios" va ésser el primer contacte amb el Carib guatemalteco. Cases de fusta, majoria de negres, un anar fent sense conflictes... Per anar a Livingstone només hi ha dos accessos, sempre amb barca, per "Río Dulce" o per "Pto. Barrios", pel mar. —Livingstone, porta merescudament el nom de l'explorador de l'Àfrica Austral, és un autèntic racó de món. Un petit embarcador de fusta, un seguit de cases escalonades de fusta, pintades de verd, blau, blanc, marró... totes descolorides, enmig de palmeres i una vegetació verda que feia mal d'ulls. Negres enfosquits com carbó, "enrotllats" amb la curiositat de qui no té res més a fer. No hi ha cotxes, no hi ha presses, m'atreveixo a dir que no hi ha *problemes*. Una pensió de nom "Río Dulce" però de mosquits sanguinaris, ens acoïlleix.

L'amic Israel em deixa parat. En aquest cul de món està construint amb obra una mena de "mesón castellano" anomenant "African Place", una barreja d'estils i arquitectura que va des de les corbes àrabs a les torres de castell, des d'una òptica africana... És com una ficció, en aquell mig de fusta i vegetació, veure una "aparició" semblant.

Antropòleg, va anar a Guatemala per estudiar ètnies i va acabar muntant cooperatives de treballs artesanals, i una botiga a Antigua. El terratrèmol li va fer canviar els plans i a Livingstone es va casar amb una negra (juntament amb una xicota australiana que viu amb un pescador negre, són els "únics detalls" de civilització occidental), i va endegar el seu somni de grandesa construint-se un "palacete". Es dedica a escriure i a pintar. Em va mostrar part de la seva producció pictòrica i em van encantar uns treballs imitant el romànic català, pintat amb crema d'ou. També, un Crist negre muntat sobre un tauró blanc, cavalcant enmig de les aigües, mentre altres peixos li beuen la sang que li cau de les ferides... Ja no es tracta de "Angelitos negres",...! Quin cisma! Personatge popular, novel·lesc, aventurer, entranyable.

Joan Ventura Brugulat

(Continuarà)

Una sola imatge per mil paraules.

SECCIÓ INFANTIL

En aquest número, preguntem als alumnes de 5.è, 6.è i 7.è: "Què és per a tu jugar?". Creiem que és interessant saber com viuen llurs jocs. Les respostes són molt variades, però cal remarcar que quasi tots qualifiquen el jugar com una diversió, un entreteniment. Alguns també opinen que el fet de jugar, té un límit d'edat.

Com a complement, en el proper número, els oferirem el resultat d'una enquesta realitzada a aquests mateixos alumnes, sobre el tema del joc i del jugar.

QUÈ ÉS PER A TU JUGAR?

És la cosa en què els nens i nenes es diverteixen més. Però ara no es diverteixen com abans, perquè amb aquestes màquines electròniques, apreten un botó i ja està (...). Abans teníem més imaginació.

5.è

Per a mi jugar és una fórmula que està fet pels nens des que neix fins als catorze anys.

5.è

Per a mi jugar és com un somni, encara més amb els amics. (...) Hi ha gent que diu que jugar és una tonteria, que no té sentit. Però jugar és millor que mirar la T.V.

5.è

És una mena o altra d'educació. (...)

5.è

Per a mi jugar és un dret que té cada nen, és una estona en la qual t'ho passes bé, imagines i t'agrada. Jo sempre imagino tonteries. No sé el per què. Si els nens no tinguessin l'oportunitat de jugar, els petits ja semblarien persones grans.

5.è

És una diversió més per als nens.

7.è

Per a mi és passar una estona bé amb els meus amics i oblidar-me dels problemes.

7.è

És una cosa que et fa passar l'estona, i és molt divertit, però sempre ens fa acabar barallant-nos.

6.è

(...) Quan s'és petit hi ha moltes diversions, en créixer has d'ajudar els pares. El jugar és quelcom meravellós per a la infància.

6.è

Per a mi jugar és divertir-se, conviure, aprendre, fer amics, salut i viure. A més d'ésser un dò de Déu que ens ha donat i és una cosa bona.

6.è

És el joc de l'amistat i el companyerisme que hi ha a l'escola i amb els amics.

6.è

...és passar l'estona divertidament.

5.è

(...) Jugar és una cosa que tothom necessita.

5.è

(...) és marxar de la monotonia de fer sempre el mateix, estar una estona amb les joguines que estimes, riure i no pensar amb altres coses, conviure amb les joguines.

5.è

És passar una estona bé amb els amics, distreure't i així no molestes a casa, i no fas disbarats.

5.è

(...) Els grans ens diuen que només pensem en jugar, però no tot és treballar, sinó que també hem de tenir temps per divertir-nos, ja que només s'és petit un cop.

5.è

És una cosa que fem sempre grans i petits, mai ens en cansem de jugar, sempre estem de broma. (...)

5.è

Es per a mi divertir-me una mica i poder disfrutar després d'unes hores d'estudis.

7.è

Una manera de passar el temps divertidament, entretingudament i sense fer tramples.

7.è

Per a mi jugar és divertir-te, entretenir-te, però sempre i quan es jugui bé, perquè n'hi ha que per jugar fan mal a l'altra gent i a mi no m'agrada gens.

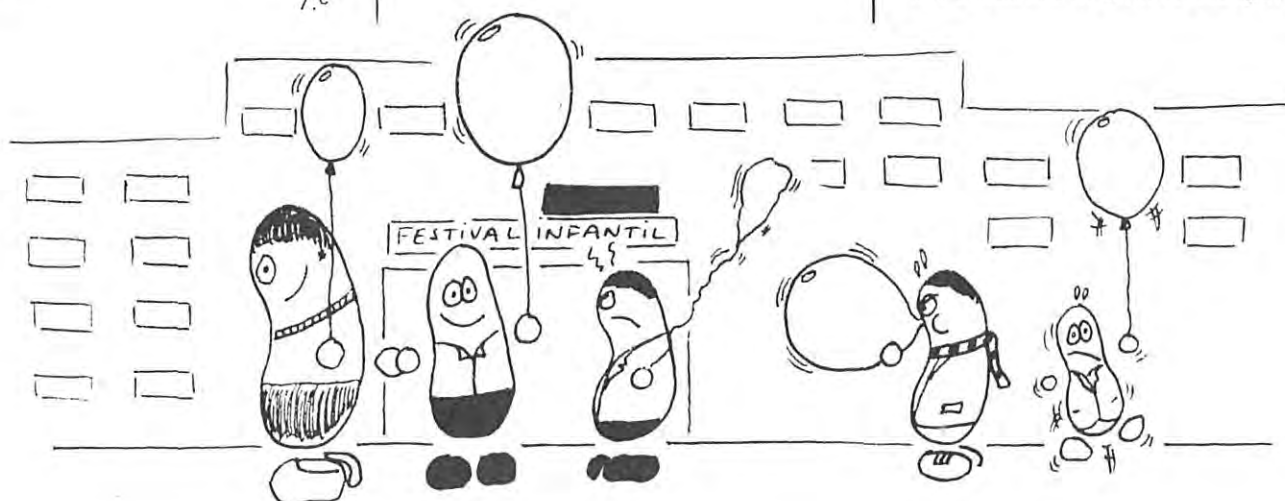
5.è

No hi ha cap persona que no hagi jugat. Perquè això es porta des de petits.

7.è

Jugar és una funció necessària per nosaltres i per tots els sers vius. Jugant ens trobem bé de salut i d'energia.

6.è

COMERCIAL 26

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C - Nou, 26 - Telefon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

TALLERS
Juan Puig

SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

DIHABSA FINQUES

Fivaller, 20 - Tel. 83.09.00

LLAGOSTERA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

VENDA DE VIVENDES DE PROTECCIÓ OFICIAL

C/. Constància, 4 - Llagostera

Veniu a informar-vos, US INTERESSA!

DISC-MUSIC

Discs - Cassettes - Posters - Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25

LLAGOSTERA (Girona)

Entrevista

Comentem amb en Joaquim Comas i amb en Josep Blanch que el mòbil principal que ens porta a parlar amb ells com a consellers de "Ecologia i medi ambient" i de "Neteja del poble i voltants", és l'assumpte de les escombraries deixades pels boscos.

J. Blanch: Això és vergonyós! Aquelles quatre fotografies que van sortir en el darrer Butlletí hem d'aconseguir canviar-les. És clar que allò són focus d'abocament d'escombraries que s'han eliminar. Tanmateix qui us ha de parlar d'això és en J. Comas.

—Com és que hi hagi un regidor d'ecologia i un de la neteja dels voltants del poble?

J. Blanch: —Bé, en J. Comas se'n cuida: del personal, llavors, sembla lògic que qui està en relació més directa amb la brigada sigui el que vegi quina és la feina que s'ha de fer.

En J. Comas, compartint el que ens deia en J. Blanch, ens explica:

—Bé, en primer lloc cal dir que per part de l'Ajuntament es procura tenir els carrers del poble i les rodalies tan nets com és possible. El treball de la brigada no és exclusivament "escombrar els carrers". D'ençà que me'n vaig fer càrrec de la regidoria d'Escombraries i de neteja dels voltants, s'han tret les deixalles de les rodalies del poble tres vegades (darrera el Cementiri, bosc de la Torra, la bassa dels Gitanos, rieres...), però la gent segueix tirant-hi tot tipus de porqueries.

En vistes del poc èxit, s'ha pensat en la possible col·locació d'uns contenidors en punts diver-

En el número passat començàvem un nou apartat en el qual, successivament, anirem fent incisos dins la vasta i greu problemàtica entorn de la Pau i de l'Equilibri Ecològic.

En aquest hem volgut saber si l'Ajuntament creu que realment és urgent evitar que les escombraries es llencin pels boscos.

Ha estat amb la intenció ja dita que ens hem trobat amb un conseller d'"Ecologia i medi ambient" i un altre de "Neteja del poble i voltants".

Entenem la construcció gramatical neteja dels voltants del poble així com el concepte que es troba sota la paraula ecologia (estudi de les relacions existents entre els organismes i el medi en què viuen), i ens sembla que no es treballarà pas prou en cada camp perquè calguin conselleries separades. Tanmateix, parlant amb en Josep Blanch i en Joaquim Comas ens assabentem del motiu d'aquesta "especialització".

Cal dir que també hi ha el consell de sanejament que té cura en el pla de sanejament de la neteja de les aigües de les rieres.

Llavors, caldrà buscar feina en el camp de l'ecologia? Es mencionen aquí boscos i marges.

Esperem que no hagi estat una posada d'etiquetes a la tun-tun. Això denotaria clarament una falta de plantejament i planejament, i per tant, una gran falla en la dinàmica de la Casa de la Vila, no?

Veiem, però, què s'ha fet i què es pensa fer.

amb els consellers Blanch i Comas

sos de les rodalies, per així evitar que s'embrutin els boscos i rieres. De moment hem demanat pressupostos per saber quin cost tenen.

Respecte a la bassa dels Gitanos s'ha parlat amb els propietaris i ens han donat permís per netejar-ho i tancar la part de la bassa. Llavors utilitzarem l'indret perquè els paletes hi deixin la ruina, ja que en un lloc o altre s'ha de posar.

—*L'Ajuntament té un servei de recollida d'estrís de mal desfer-se'n, no?*

J. Comas: —Sí. Només cal trucar per telèfon a l'Ajuntament i donar l'adreça. Per exemple: matalassos, cotxes de mainada, mobles vells, etc.; si ens avisen ho anem a recollir, però tot i així la gent continua anant a tirar-ho pel bosc.

—*Potser caldria donar a conèixer més aquest servei?*

J. Comas: —Potser sí.

—*Seria interessant una campanya per una "Llagostera neta"?*

J. Comas: —Sí, potser seria bo de mentalitzar la gent. Tanmateix crec que per canviar les costums o "males costums" de la gent (o bé d'uns quants), no n'hi

ha prou amb una Campanya d'uns dies determinats, sinó que cal canviar l'educació dels ciutadans en general. Només cal mirar els carrers que estan a prop dels col·legis: sempre estan plens de papers i bosses de plàstic. Si a la mainada no se li ensenya que els papers es llencen a la paperera tots els dies de l'any..., de segur seguiran fent-ho igual. Sovint els mateixos pares llencen els papers per terra. Nosaltres podem netejar-ho i intentar que es tingui més cura, però la solució està en què entre tots no ho embrutim.

En Josep Blanch també recorda la importància de la col·laboració de tots.

—Tots hauríem de fer el possible perquè el nostre poble fos net i saludable, i no es tracta només de les escombraries. Per exemple, arreu hi ha bardisses plenes de papers i de plàstics que cal treure, però tampoc és tan senzill, ja que molts són terrenys de particulars.

Preguntem a en Josep Blanch per les rieres:

—En lloc de rieres podríem dir que són clavegueres. Pensar que jo de petit, junt amb altres companys, per les vacances hi passava

el dia! Però això s'ha d'anar fent poc a poc.

—*El pla de sanejament, com està?*

J. Blanch: —S'hi va treballant però és cosa de molts milions i s'haurà de fer per etapes. No pot trigar el dia en què torni a córrer aigua neta i els peixos hi visquin.

—*I amb els boscos, què passa?*

J. Blanch: —El que és molt greu és que cada any cremin tant Ha. de bosc. Després del foc hi passen homes amb les serres i queda un desert de romagueres i gatoses. Quin és el remei per evitar aquesta catàstrofe? Jo demano a tots els que estimen el bosc, siguin vigilants, tant per evitar els focs com en l'abús a l'hora de tallar plantes.

Tornant a les escombraries, en J. Comas ens comenta:

—Podria ser que amb el temps es canviés el sistema de cremació de les escombraries. Últimament es tenen canvis d'impressions amb els pobles que cremen les escombraries aquí a "Tallades": Sant Feliu de Guíxols, Platja d'Aro-Castell d'Aro, Sta. Cristina i Llagostera. En concret no hi ha res encara. S'estan estudiant els costos i possibilitats tècniques per tirar-ho endavant. El motiu seria el d'evitar el perill de focs, rates, etc. Cal però un estudi amb més rigor.

"EL DIA QUE S'ACONSEGUEIXI UNA MAJORIA QUE CREGUI D'ESSENCIAL IMPORTÀNCIA L'EQUILIBRI ECOLÒGIC, ELS GOVERNANTS NO TINDRAN MÉS REMEI QUE CONSIDERAR-LO COM A OBJECTIU PRIORITARI. UN CANVI EN AQUEST SENTIT COMENÇA EN QUALSEVOL LLAGOSTERA I EN CADA PERSONA".

JUGAR amb les COSES dels DEMÉS

MARC DELGADO

- Què és això?
Un home rebutjat
per la societat.

I ara què?...
el meu nom
passarà a
l'història
com el
d'un
Lladre...
No pot
ser, haig
de fer
quelcom
per quedar
bé.

Hum!... un
poble vell...
t'ing una
pensada

- En efecte és
un poblet que
ha tingut la
sort de que
no hi ha
arribat la
"civilització"
encara.

Esculta noi,
què hi és el
cap del poble

No seu
yor
és a cultivar
cultura

Jordill! Prepari tot
el que li he dit
que posarem a la
pràctica el pla
urbanístic.

Sí!!...
Senyor

- Avarici
com va ca
a tot el
poble

Gents!! Jo els hi fare
un poble nou a canvi de
vots, però els hi prometo
que... bla, bla.

Res!! Ho fare
tot jo

Llavors, què
em de fer
nosaltres??

- Era un bon projecte
però no es portava
a terme gaire
bé.

Així arribaren les conseqüències: La revolta del poble

- Fins que arribà el
cap i se li exposà
el fet.

Sigui qui sigui
que surti volant d'aquí.
No fa cap falta
urbanitzar res.
Doncs la gent si vol
ja s'arregla les cases
amb aquests diners, millor
que ajudi a qui
realment ho necessita.

Al cap i
a la fi és
millor treure
cotxes que
engrossi els
carrers.

ENCÈS COMIAT

(esmentar i afirmar
sense vicions).

Els bocins d'unes relacions trossegades es belluguen i recullen netament tal com van ésser, és a dir, amb estímul i cordialitat.

El cas esdevé un capvespre del mes de maig al començament d'una audició de sardanes i cants d'aires catalans, vora unes fermoses i rialleres platges de la nostra terra gironina.

Ara, això porta allunyar-me de vosaltres, perquè damunt la retrobada amistat ja no hi cap una sola poagra de tinta, ni una més agulla de cap blanc per apuntalar més papers...

Les volgudes i estimades platges són l'eix d'un destí. Elles em criden, volen que gaudeixi el sol eixent i tombades de sol, la clara lluentor de la seva lluna; com també contemplar el bell paradís que les embolcalla... Haver d'allunyar-me porta dintre meu unes mogudes i conformades raons. No dic pas tancat adéu a l'eixerit i rialler "Butlletí" ni a Llagostera; però, sí afermo, no menteixo, que guardaran un lloc privilegiat dintre meu, com bons companys, amics i meu bressol.

Reso amb veu alta i clara que recordo i recordaré el fresar de moltes trepitjades i el clam de les furioses ventades al voltant del noble i vell "Castell de Llagostera", que tants pretèrits, heroics i gloriosos fets, duu dintre seu; i que de mi acull assenyalats dies i actes de la meva adolescència. Entre ells, guardo l'aroma d'aquell primer petó que vaig rebre de l'home que s'estima, es vol i desitja, bes esdevingut entremig de somnis, esperances i alegries.

Feliç quedar i un ferm adéu, condicionat.

Així sia.

Margarida del Cabo

POESIA

PRESÓ INTERNA

*Vaig ficar-me en el meu món,
vaig absorbir les seves queixes.*

*He estat un vagabund
i ara estic dintre mes reixes
absent de goigs i de festes
reconciliat amb mes penes
i, divagant entre els boscos
i els castells d'arena.*

*Si el destí em mira
l'estimació s'allunya
i la llum que m'envia
ja no és llum sinó tempesta.*

*Tinc un món per dintre
i visc una quimera.
Solament solitud sento
tant al davant com al darrera.*

J. Calvet

ECOS I CARÍCIES

*Ecos que van i que vénen
carícies de temps llunyans,
de passades Primaveres
que ja mai més tornaran.*

*Canta tu poeta, canta,
(pretensions de rossinyol)
les teves penes espanta
i si pots, aixeca el vol.
Carícies que foren meves
gronxant-se en un pur amor,
perfums de flors teves . . . , meves,
ja perderen son valor.*

*Queda un regust d'esperança
a través de la il·lusió,
una fe, una confiança
d'intima conformació.*

*Ecos que van i que vénen,
carícies de temps llunyans
de passades Primaveres
que ja mai més tornaran.*

J. Calvet

COL·LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERÀ

c/. Sant Feliu

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions
Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83-01 35

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

ANUNCIEU-VOS AL

**B
U
T
L
L
E
T
I
d
e
L
l
a
g
o
s
t
e
r
a**

I CAMPIONAT D'ATLETISME

El propassat diumenge dia 26 de febrer, tingué lloc al Passeig Romeu, la primera Jornada "Dia del Velocista", del I Campionat Local d'Atletisme, organitzat per l'ESCOLA ESPORTIVA amb la col·laboració de l'Ajuntament i les associacions de pares dels dos col·legis.

Amb un total de 300 inscrits es començaren, a les 10 del matí, les diferents proves de velocitat segons les categories, que van ésser: per als més petits, els benjamins, de 60 m., igual que per als alevins; de 80 m. i 300 m. per als infants i de 100 m. i 300 m. per als més grans, els cadets.

L'espectació fou nombrosa, ja que al llarg del matí va ésser molta la gent que s'entretingué veient córrer els vailets.

Quant a premis, els tres primers de cada prova foren guardonats amb les respectives medalles d'or, argent i bronze. A la resta dels participants, la Caixa de Pensions, en commemoració del seu 50 Aniversari en el nostre poble, obsequià amb un clauer.

La segona jornada, "Dia del Fondista", d'aquest I Campionat Local d'Atletisme, celebrada el passat 18 de març al Passeig Pompeu Fabra, comptà també amb la participació de 300 atletes.

Les proves començaren amb retard degut al repartiment de dorsals als diferents participants.

A 1/4 d'11 es donava la primera sortida als atletes benjamins per tal de córrer un total de 600 m. Seguidament i durant tot el matí es dugueren a terme totes les curses de les diferents categories. Un cop acabades les proves de fons, estava previst començar amb el salt de llargada, d'alçada i llençament de pes, cosa que no va ser possible degut a la no compareixença d'un membre qualificat per jutjar aquest tipus de proves. Malgrat tot, aquestes proves es realitzaran, i ja es comunicarà als atletes el dia escollit.

Igualment que en la primera jornada, els tres primers de cada prova foren guardonats amb les corresponents medalles. Donem les gràcies a tota la gent que ha assistit a les dues jornades, per tal d'animar a tots aquests joves atletes que en un futur poden arribar a ser grans campions.

Els resultats més importants d'aquest I Campionat foren els següents:

1.a Jornada, 26 de febrer Dia del Velocista

Benjamins masculins, 60 m.

1.- Jordi Luzón, 10" 67 — 2.- Francesc Reina, 10" 77 — 3.- Antonio Ordóñez, 11" 03.

Benjamins femenins, 60 m.

1.- Núria Mateu, 11" 41 — 2.- Anna Darder, 11" 52 — 3.- Sílvia Serrano, 11" 80.

Alevins masculins 60 m.

1.- Antonio Serrano, 9" 67 — 2.- Gerard Parés, 10" 49 — 3.- Juli Luzón, 10" 52.

Alevins femenins, 60 m.

1.- Mònica Lloveras, 10" 60 — 2.- Emma García, 10" 61 — 3.- Susana Padilla, 11" 04.

Infants masculins, 80 m.

1.- Antonio Ruiz, 12" 41. — 2.- Josep Aliu, 12" 63. — 3.- Eduard Planes, 12" 74.

Infants femenins, 80 m.

1.- Rosa Mayor, 12" 41. — 2.- Núria Rissech, 13" 33. — 3.- Encarna Barea, 13" 43.

L'emoció de la sortida

Cadets masculins, 100 m.

1.- Jordi Barreiro, 13" 24. — 2.- Àlex Depau, 13" 30. — 3.- Pere Hospital, 13" 40.

Cadets femenins, 100 m.

1.- M.a Teresa Gurnés, 15" 85. — 2.- Marta Rodas, 16". — 3.- Isabel Sagué, 16" 03.

Infants masculins, 300 m.

1.- Eduard Planes, 55" 64. — 2.- Josep M.a Puig, 55" 80. — 3.- Joan Malagón, 56" 53.

Infants femenins, 300 m.

1.- Núria Rissech, 1' 00" 75. — 2.- Núria Oliver, 1' 00" 83. — 3.- Encarna Barea, 1' 00" 96.

Cadets masculins, 300 m.

1.- Xavier Cassoles, 47" 38. — 2.- Mingo Pascual, 49" 49. — 3.- Josep Ant. Andrés, 51" 07.

Cadets femenins, 300 m.

1.- Margarida Bermúdez, 59" 00. — 2.- Montse Capdevila, 1' 00" 00. — 3.- Marta Rondán, 1' 01" 03.

2.a Jornada, 18 de març Dia del Fondista

Benjamins masculins, 600 m.

1.- Rafael Ramírez, 2' 40. — 2.- Lluís Triguero, 2' 43. — 3.- Jordi Luzón, 2' 47.

Benjamins femenins, 600 m.

1.- Raquel Peralta, 2' 33. — 2.- Núria Mateu, 2' 42. — 3.- Sònia Rodríguez, 2' 57.

Alevins masculins, 1.000 m.

1.- Juli Luzón, 3' 53. — 2.- Paco Pedraza, 3' 57. — 3.- Gerard Parés, 4'.

Alevins femenins, 600 m.

1.- Mònica Lloveras, 2' 21. — 2.- Pilar Triguero, 2' 22. — 3.- Irene Moreno, 2' 24.

Infants masculins, 2.000 m.

1.- Eduard Planes, 7' 45. — 2.- Josep M.a Puig, 7' 47. — 3.- Joan Malagón, 8' 03.

Infants femenins, 1.000 m.

1.- Núria Olivé, 3' 55. — 2.- Núria Rissech, 3' 57. — 3.- Concepció Triguero, 4' 08.

Cadets masculins, 3.000 m.

1.- Jordi Barreiro, 11' 54. — 2.- Carles Miquel, 11' 55. — 3.- Josep M.a Tibau, 12' 03.

Cadets femenins, 1.500 m.

1.- Marta Rondán, 6' 11. — 2.- Marta Rodas, 7' 01. — 3.- Núria Viñolas, 7' 14.

Sèniors masculins, 3.000 m.

1.- Francesc Lluna. — 2.- Dani Rodas. — 3.- Xavier Butiñach.

FUTBOL

SEGONA REGIONAL

La U.E. Llagostera segueix assolint en aquesta segona volta importants resultats que la mantenen en els primers llocs de la classificació. De seguir així el nostre equip lograrà l'ascens a 1.ª Regional.

També us hem d'informar que la directiva de la U.E. Llagostera ha realitzat dos importants fitxatges per reforçar encara més la plantilla. Es tracta de dos jugadors del Lloret; ells són en Pajuelo i en Pomares; el primer un centre-campista i el segon un extrem.

Els resultats últims que s'han assolit són:

Cirera, 3 - Llagostera, 1
Llagostera, 5 - P. Nuevo, 2
Vidreres, 5 - Llagostera, 1
Llagostera, 2 - Aro, 0
Llagostera, 2 - C.A.T. Andaluz, 0
Palafolls, 3 - Llagostera, 1

Per raons d'espai no va ésser possible poder donar-vos en l'últim número els resultats complets del futbol, del Casal Parroquial Llagosterenc.

Aquesta vegada us els oferim des del primer partit d'aquesta temporada fins el 4-3-84. En el proper número us donarem les classificacions de cada grup.

Els resultats han estat els següents:

Infantils 1.ª Divisió, Grup D

Penyatertúlia, 2 - Llagosterenc, 0
Llagostérenc, 8 - Fornells, 0
Pontense, 1 - Llagosterenc, 1
Llagosterenc, 1 - Sporting, 5
La Salle G., 3 - Llagosterenc, 1
Llagosterenc, 0 - Vilobí, 5
Quart, 5 - Llagosterenc, 1
Llagosterenc, 6 - Andalusia, 1
Llagosterenc, 3 - Vilarroja, 1
Caldes, 2 - Llagosterenc, 1
Llagosterenc, 2 - Doble-Set, 4
Llagosterenc, 0 - Penyatertúlia, 2
Llagosterenc, 3 - Pontense, 3
Sporting, 1 - Llagosterenc, 1
Llagosterenc, 0 - La Salle G., 7

Alevins 1.ª Divisió, Grup B

Llagosterenc, 2 - Arbúcies, 4
Lloret B, 8 - Llagosteerenc, 0
Llagosterenc, 5 - Sant Hilari, 2
Tossa, 3 - Llagosterenc, 3
Vidreres, 1 - Llagosterenc, 4
Llagosterenc, 7 - Maçanet, 3
Llagosterenc, 6 - Sils, 2
Breda, 2 - Llagosterenc, 4
Llagosterenc, 7 - Tordera, 2
Ca l'Aguilo, 0 - Llagosterenc, 6
Llagosterenc, 9 - Caldes, 5

Hostalric, 0 - Llagosterenc, 3
Arbúcies, 3 - Llagosterenc, 1
Llagosterenc, 5 - Lloret B, 2
Sant Hilari, 2 - Llagosterenc, 5
Llagosterenc, 0 - Tossa, 0
Llagosterenc, 3 - Vidreres, 1
Maçanet, 1 - Llagosterenc, 5

Futbol Escolar Aleví, Grup A

Vilarroja, 1 - Llagosterenc, 2
Llagosterenc, 1 - Cassà A, 2
Lloret, 5 - Llagosterenc, 1
Cassà B, 0 - Llagosterenc, 5
Coma Cros, 5 - Llagosterenc, 1
Llagosterenc, 0 - Doble Set, 3
Montessori, 2 - Llagostera, 2
Llagosterenc, 4 - Bell-lloc, 1
Llagosterenc, 3 - Vilarroja, 2
Cassà "A", 4 - Llagosterenc, 2
Llagosterenc, 6 - Lloret, 2
Llagosterenc, 7 - Cassà "B", 2
Vidreres, 4 - Llagosterenc, 5

BÀSQUET

Júnior femení - Grup C

Llagostera, 35 - C.B. Lloret, 36
Sarrià, 54 - C.B. Llagostera, 34
Llagostera, 36 - C.B. Vilarroja, 25
Riudellots, 36 - C.B. Llagostera, 60
Lloret, 24 - C.B. Llagostera, 36

Sènior femení -

Campionat Catalunya 2.ª Cat.

Olot, 44 - C.B. Llagostera, 18
Llagostera, 34 - C.B. Lloret, 45
S. Pau, 65 - C.B. Llagostera, 54
Llagostera, 36 - C.B. Palamós, 38
Palafugell, 110 - C.B. Llagostera, 42

CAMPIONAT DE FUTBOL SALA

Piscina Girona

Llagostera, 3 - F. Ordóñez, 6 (4-15)
Llagostera, 6 - Almarx, 8 (4-13)
Llagostera, 5 - La Caixa, 2 (9-3)
Llagostera, 7 - Mallorquines, 6 (3-7)
Llagostera, 3 - M. Sant Ponç, 5 (6-4)
Llagostera, 5 - I.N.E.M., 3 (7-4)
Llagostera, 8 - Germobel, 2 (4-2)
Llagostera, 21 - Punt Diari, 1 (3-10)
Llagostera, 12 - Blau Ter, 2 (13-2)
Llagostera, 4 - M. Franco, 7 (4-10)
Llagostera, 9 - El Recès, 2 (10-5)
Llagostera, 5 - T. Europeo, 3 (8-6)
Llagostera, 4 - Els Monjos, 3 (2-3)
Llagostera, 2 - La Selva, 4 (5-5)
Llagostera, 5 - Flamingos, 0 (8-2)
Llagostera, 8 - Nestlé, 4
Llagostera, 3 - S. Segura, 4
Llagostera, 2 - Record Gold, 6
Llagostera, 3 - A.V.A.P., 5

Els resultats entre parèntesis corresponen als partits de tornada.

CLASSIFICACIÓ

Mobles Sant Ponç	31	237	85	53
Almarx S.A. (*)	32	197	103	50
P. Martí Franco	32	204	106	45
Filatèlia Ordóñez	32	174	105	44
Germobel Int.	32	143	94	43
La Selva	32	209	105	43
Els Monjos	32	151	90	42
Suñé Segura	32	134	97	40
Record Gold	31	106	90	37
Llagostera FS	32	194	150	37
Mallorquines FS	30	161	106	36
INEM Girona	32	124	119	34
Tresillo Europeo	32	144	144	31
El Recès FS	31	133	149	26
La Caixa AP	30	138	154	20
Blau Ter	32	65	205	14
Flamingo's	32	84	219	11
Nestlé FS	32	81	192	10
AVAP	31	80	238	7
Punt Diari (*)	30	68	260	1

(*) Almarx SA., 2 punts de sanció.

(*) Punt Diari, 4 punts de sanció.

Components de l'equip actual: Lluís Parés, Manolo Pulido, Antoni Puig, Miquel Castelló, Joan Cuixart, Ricard Cuixart, Jaume Miquela, Manel Mejías, José Ortiz, Ramón Tello.

32 RAILLY COSTA BRAVA

Els dies 17, 18 i 19 de febrer es disputà arreu de les nostres comarques la prova automobilística més important del calendari nacional.

El Ral·ly Costa Brava, en la seva 32.ª edició, és el Ral·ly més dur d'Espanya; puntuable per al campionat d'Europa, disposa d'un coeficient quatre (el més elevat). Té un recorregut de 1.366,41 Kms., dels quals 527,15 corresponen a les proves cronometrades i 206,28 són de terra; contant des d'un principi que des de les últimes edicions, les condicions atmosfèriques han posat les coses molt difícils als pilots.

Les absències de pilots de renom com són: l'Antoni Zanini, l'Andrea Zannussi, en Jean Claude Androet, en Jean Louis Clark i un llarg etc. de pilots professionals, no va ésser cap motiu per desmerèixer l'expectació que despertà el Ral·ly Costa Brava.

Es calcula que foren unes 250.000 persones les que, a pesar del fred, seguiren en tot moment el transcurs d'aquesta prova automobilística.

Dels 73 inscrits només seixanta van prendre la sortida el divendres dia 17, a les 5 i un minut de la tarda, des del passeig marítim de Lloret de Mar.

i i Començava el Ral·ly!!

Els màxims favorits eren tres homes: En Carlo Capone amb el seu Lancia Ral·ly 037 (320 CV), l'Henri Toivonen amb un Porsche (11 SC (280 CV), i en Michele Cinotto amb un Audi Quattro (359 CV).

Després dels deus primers trams ja eren quinze els vehicles que per diferents motius havien abandonat el Costa Brava. Entre ells en "Genito" Ortiz (R5 Turbo) i un dels favorits, l'Henri Toivonen. El primer per una trencada de canvi i el segon per un palier. Més tard el finlandès obriria els trams amb la seva màquina (un cop reparada), per donar espectacle.

El Ral·ly era dominat àmpliament i sense cap dificultat per l'italià Carlo Capone, seguit molt de prop pel pilot gironí Salvador Servià amb un Opel Manta 400.

En començar la segona etapa, en el tram de terra de Lloret Verd, trencà en Carlo Capone, deixant d'aquesta manera que en Salvador Servià, que anava en segon lloc i en Cinotto a tercer, pugnessin pel primer lloc. També en aquesta mateixa etapa, l'abandonament d'en Pons (Opel Ascona 400) féu que en Frigola (R-5 Turbo) guanyés una posició en la general.

Quedaven divuit trams per endavant i tothom es preguntava si Salvador Servià podria aguantar l'atac de l'Audi d'en Cinotto, que no tardaria en produir-se.

I va ésser l'Opel Manta 400 d'en Servià qui no va poder aguantar l'esforç que aquest li imponia. Durant la tercera passada a Sant Cristòfol del Bosc, trencà la torreta —ancoratge de la suspensió amb la carrosseria— de darrera de la seva màquina.

Tot i així Servià encara va fer el millor temps a Brunyola (4 m. 04 seg.).

Després, abans d'arribar a les corbes (El Sobirac) es va trencar l'altra i Servià va haver de fer aquest tram molt a poc a poc; degut a això va ésser passat per l'italià. A causa de la seva lentitud, com a precaució per no acabar de trancar-ho tot, arribà tard a la sortida de Grions, i penalitzà. Un cop

reparada l'avaria, Servià tornava atacar, batint el record del Subirac amb un temps de 22,05, molt per sota dels 22,34 que establí Toni Carello amb el Lancia Stratos l'any 78.

Però desgraciadament el primer lloc del Ral·ly Costa Brava estava ja perdut per aquest pilot de Pals que es va haver de conformar amb el segon.

El tercer lloc era per a en Frigola (R-5 Turbo), aquest pilot de Palafrugell que defendria amb unghes l'avantatge assolit en l'etapa d'asfalt davant de l'hongarès Ferjaancz (R-5 Turbo).

Dels seixante que preneren la sortida només vint-i-cinc acabaren la prova.

I això va ésser tot (de forma resumida), el que va succeir a la 32.ª edició del Ral·ly Costa Brava, que molts qualifiquen com el Ral·ly dels abandonaments.

Collectiu de Redacció

CLASSIFICACIÓ "SCRATCH" FINAL

1.- Cinotto-Radaelli	Audi Quattro	6 h. 74 m. 40 s.
2.- Servià-Sabater	Opel Manta 400	a 9 m. 50 s.
3.- Frigola-Bou	Renault 5 Turbo	a 25 m. 41 s.
4.- Ferjaancz-Tandari	Renault 5 Turbo	a 26 m. 2 s.
5.- Santacreu-Santacreu	Opel Ascona 2.000.	a 35 m. 33 s.
6.- Candela-Villalba	VW Golf GTI	a 50 m. 18 s.
7.- Probst-Bozet	VW Golf GTI	a 54 m. 15 s.
8.- De Boey-Dierichx	Opel Ascona 400	a 59 m. 16 s.
9.- Hugot-Zoux	Opel Ascona 2000	a 1 h. 4 m. 57 s.
10.- Giraud-Faoro	Audi 80 Quattro	a 1 h. 5 m. 4 s.
11.- Xufre-Molina	VW Golf GTI	a 1 h. 7 m. 57 s.
12.- Martorell-Sureda	Talbot Samba S	a 1 h. 12 m. 32 s.
13.- Millow-Giraud	Ford RS 2.000	a 1 h. 19 m. 35 s.
14.- Genoyer-Genoyer	Talbot Samba Ral·ly	a 1 h. 30 m. 4 s.
15.- Redondo-López	Renault 5 Alpine	a 1 h. 37 m. 13 s.
16.- Prats-Mercader	Talbot Samba Ral·ly	a 1 h. 35 m. 50 s.
17.- Teixidor-Ros	Renault 5 Alpine	a 1 h. 37 m. 13 s.
18.- Cerutti-Bear	Talbot Sumbeam	a 1 h. 39 m. 32 s.
19.- Ballesteros-Marco	Talbot Samba Ral·ly	a 1 h. 44 m. 3 s.
20.- Rigaud-Rigaud	Peugeot 104 C ZS	a 1 h. 50 m. 29 s.
21.- Colomer-Colomer	Renault 5 Alpine	a 1 h. 50 m. 29 s.
22.- Casas-Calvet	Autobianchi A-112 A	a 1 h. 50 m. 54 s.
23.- Balcells-Miralles	Talbot Samba Ral·ly	a 2 h. 3 m. 58 s.
24.- Moreno-Bou	Fiat 127	a 2 h. 10 m. 22 s.
25.- Santacreu-Pamis	Citroen BX-RS	a 2 h. 45 m. 25 s.

Opel Manta 400. Servià - Sabater

32 RAILLY COSTA BRAVA

Els dies 17, 18 i 19 de febrer es disputà la 32.ª edició del Railly Costa Brava que a part dels veterans pilots de renom, comptà amb l'actuació dels germans Genoher, de Caldes de Malavella, que participaren amb un Talbot Samba Railly, un cotxe de sèrie, grup N, i assoliren un important 14 sacrach en al General, un primer lloc de classe i un segon lloc en el "Desafío Talbot".

Degut als resultats obtinguts he cregut oportú entrevistar-los perquè ens expliquin la seva participació en aquest Railly Costa Brava.

ENTREVISTA GERMANS GENOHER

—És el primer any que participeu en un "Railly"?

—No, vàrem començar l'any 79 amb un Seat 127 amb el qual vàrem córrer dos anys; després, tres anys més amb un Simca i ara hem estrenat per a la temporada 84, el Talbot Samba Railly.

—Com veieu l'organització d'aquest "Railly Costa Brava"?

—Bé, l'organització ha anat molt bé en tot moment, no hi ha hagut cap mena de problema... inclús en moltes ocasions, els organitzadors s'han interessat per nosaltres. Un detall per la seva part.

—Són quantioses les despeses que hi ha per poder arribar a participar en el "Railly Costa Brava"?

—Si es vol anar amb possibilitats de fer un bon resultat sí; si és només agafar el cotxe i sortir, no tant, però també hi ha —encara que sigui un cotxe de sèrie, com és el nostre cas— unes mesures de seguretat, em refereixo a l'extintor, les barres anti volc, els cinturons de seguretat, el tríplex... després has d'endurir l'amortiguador, comprar pneumàtics, gasolina per entrenar, gasolina per córrer —nosaltres n'hem gastat uns 250 l., només per córrer— i a més els requisits de la inscripció, llicències... els cost és realment força elevat.

—Heu rebut per part d'algú alguna classe d'ajut econòmic?

—En primer lloc, la firma Vichy Català des fa unes 5 temporades ens ajuda amb una subvenció cada any; tant el meu germà com jo els estem molt més que agraïts.

La casa Talbot en ésser el cotxe comprat per córrer en un Railly, ens ha tingut unes deferències que també són d'agrair. A part, segons els resultats, degut al "Desafío Talbot", també per part d'aquesta casa hi havia certs premis en metàl·lic.

—Has parlat d'un "Desafío Talbot"; en què consistia això?

—Són una sèrie de premis en metàl·lic

que donava la casa Talbot segons la classificació que s'obtenia dintre una reglamentació que ells feien. Aquesta, aquest any ha estat una mica rara; resulta que per una part es permeten uns tipus de cotxe, tots Sambes, però amb diferents preparacions. Concretament, el que ha passat en aquest Railly, és que nosaltres hem fet un segon lloc del "desafío" degut a què hi havia un altre cotxe que era un Samba S, màxim grup A, que és un cotxe que dona més cavalls, unes suspensions millors, un canvi de marxes de relació tancada, un auto-blocant... en fi, un cotxe molt més competitiu que el nostre i això feia que fos impossible igualar el seu temps en cada tram.

—Quin tipus de preparació portava el vostre cotxe?

—Només la reglamentària del grup N, a part dels pneumàtics, un protector de càrter per als trams de terra i les suspensions endureides.

—Quin ha estat el tram, tant de terra com d'asfalt, més difícil dins aquest Costa Brava.

—Si no el més difícil sí el més cansat fou el de Cladells Llarg, ja que són a la ratlla de 30 Qm. amb una baixada molt perillosa on sempre sol haver-hi glaç. Quant el de terra, la prova reina del Costa Brava és el Subirac, per la seva llargada i problemes de glaç, té diferents tipus de terra durant el seu traçat; tot això el fa ésser el tram més difícil, a part de què una sortida de pista, segons a quin lloc, és un accident, podríem dir, mortal.

—Al llarg de les edicions del Railly Costa Brava han estat molts els pilots que han afirmat que aquest és un dels més durs. Què n'opineu?

—Aquest Railly, dintre els que es fan a Espanya, és el més dur de tots. Prova d'això és que té el coeficient 4 per al campionat d'Europa que és el màxim.

Els Genoher és la sisena vegada que participen al "Costa Brava".

—Heu tingut algun problema amb el vostre cotxe durant el transcurs del Ral·ly?

—Amb el rendiment del cotxe cap; el vehicle es va portar magníficament, l'única cosa que en el tram de l'Atalaya, durant la segona volta vam rebentar, la qual cosa portà una pèrdua de 4 minuts i mig. El públic ens va aixecar el cotxe per a què nosaltres poguéssim canviar la roda. Un altre problema, el vàrem tenir a causa d'una gent —en un altre sector— molt incivilitzada que es dedicava a tirar pedres a la carretera —concretament a Collsaplana— pel que vàrem estar a punt de fer una sortida de pista al costat d'un barranc. És molt curiós, la gent per un costat t'ajuda i per l'altre t'enfonsa.

—Quin paper juga el copilot en un Ral·ly?

—És primordial. El copilot és en primer lloc el que guia al pilot que intenta anar de pressa, però que necessita algú que li digui el que va venint; si el copilot té una equivocació, això pot significar un accident, i dels més forts. No es pot anar de pressa si no vas segur.

—Degut als resultats obtinguts, quins premis heu aconseguit?

—Hi ha hagut dos premis. Per part

Foto Joan Aymami

del Ral·ly per haver estat de 1.ª classe hem obtingut 4 copes i un premi en metàl·lic. Després per haver fet un 2.^{on} lloc en el "Desafío Talbot" obtindrem d'aquí pocs dies un altre premi en metàl·lic oferit per la casa Talbot

—Us esperàveu aquest resultat o us ha sorprès?

—Ens ha sorprès bastant. Nosaltres ens conformàvem en quedar entre els 20 primers de la General i entre els tres primers de classe; hem acabat el Ral·ly a 14 "Sacrach" i primers de classe, això fa que estiguem plenament

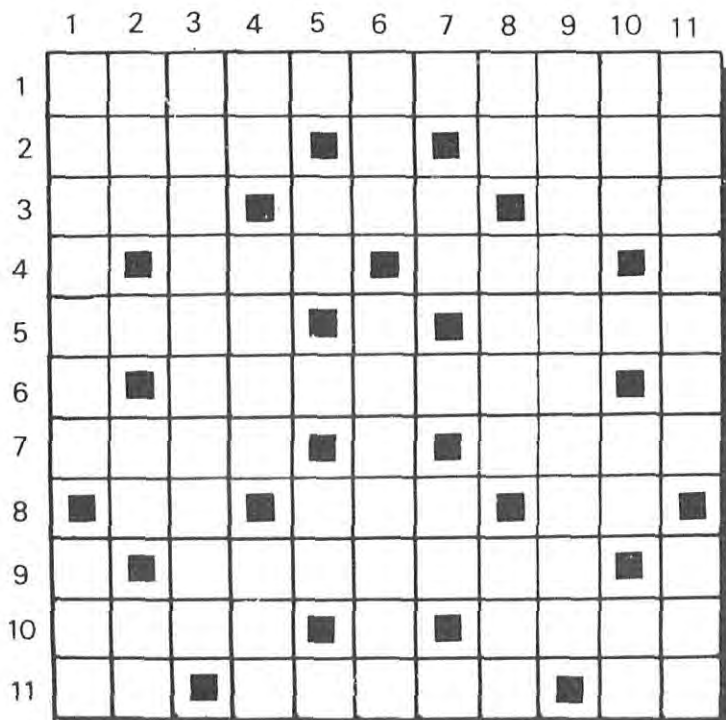
satisfets dels resultats obtinguts; comptant des d'un primer moment amb què el cotxe que portàvem era un cotxe de sèrie, sense cap mena de preparació, ni de canvi de motor.

—Quins projectes teniu per al futur?

—Pensem anar continuant el "desafío", concretament d'aquí un mes anirem a córrer el Race a Alacant. Després el Guillerries, i clar, si tot va bé, ens agradaria el proper any tornar a córrer el Ral·ly Costa Brava.

Jaume Riera

mots ENCREUATS

Horitzontals: 1.- Espai comprès entre el vel del paladar i de l'esòfag. 2.- (Menjada). Metzina. 3.- (Al revés) clorur de sodi. Aire que s'escapa dels pulmons en l'expiració. Natural de l'antiga Gal·lia. 4.- Allò que obstrueix. Vailet. 5.- (Al revés) Gep. (Al revés) Pur. 6.- Conforme a la lletra. 7.- L'herba dalladora d'un prat. Sèrie de coses. 8.- Tinc coneixença. El que domina. Cinc-cents un. 9.- Acció de relatar. 10.- Relatiu als anys. Signe dels cristians. 11.- Grau d'elevació d'un so. Color (plural). Consonant repetida.

Verticals: 1.- Persona ben plantada. Baterell. 3.- Interjecció per donar coratge. Campió. Negació. 3.- Conjunt de coses posades en fila. 4.- Consonants. Que es mou amb facilitat. (Al revés) Teixit combustible. 5.- (Al revés) Aliment fet de farina. Contracció. 6.- Número. Dít de bèstia lligada. 7.- Títol de cortesia. Llengua provençal. 8.- Cinquanta-cinc. (Al revés) Estona en castellà. Nom de lletra. 9.- El que fa les lleis. 10.- Època. Afirmació. Pronom reflexiu. 11.- Qualsevol sal. Barreta per enrotllar el fil de filar.

Solució.— Horitzontals: 1.- Gargamelles. 2.- àpat. I. Veri. 3.- laS. Alè. Gal. 4.- L. Tap. Noi. I. 5.- araG. F. tsaC. 6.- R. Litera. A. 7.- Dall. R. Rast. 8.- Se. Amo. DI. 9.- B. Relació. F. 10.- Anal. D. Creu. 11.- T. Blaus. SS.

Verticals: 1.- Gallard. Bat. 2.- Apa. R. As. No. 3.- Rasteller. 4.- GG. Agil. elB. 5.- A. aP. T. Al. 6.- Mil. Fermada. 7.- E. En. R. Oc. U. 8.- LV. otaR. Ics. 9.- Legislador. 10.- Era. A. Si. Es. 11.- Silicat. Fus.

ÚLTIMA HORA: HOQUEI

En aquest moment l'equip juvenil de hoquei ocupa el cinquè lloc a dos punts del F.D. Cassanenc (quart lloc). Creiem que és aquest el lloc final que obtindrà, ja que, tot i guanyant els dos partits amb el Cassanenc, s'han tingut tota una sèrie de problemes com poden ésser les lesions... També s'han d'assenyalar els dos grans partits (malgrat perdre) davant del S.H.U.M. A (1.er lloc) i el S.H.U.M. B (3.er lloc) (campions d'Espanya infantils el darrer any).

L'equip d'alevins ocupa una de les últimes posicions a la classificació. Hem de tenir en compte la diferència entre els nostres jugadors (que s'inicien en aquest joc) i els dels altres equips (que fa anys que ho practiquen).

CASAS MASCRAU SA

SEAT

SERVICIO OFICIAL Núm. 05258

TALLER DE REPARACIONES

COCHES NUEVOS Y USADOS

TOTALMENTE REVISADOS

HUMET

RIEGOS Y BOMBAS

C/. Camprodón, 49
LLAGOSTERA

Tels. 83.02.25
83.02.37

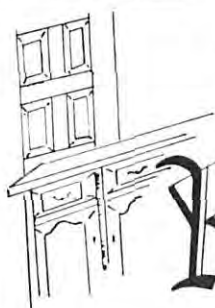

**garden center
costa brava**

83 04 62 - Cta. Comarcal K. 25,7
de Girona a S. Feliu Guixols

LLAGOSTERA
(Girona)

Mobles i Fusteria

Royba

J. Bagudanch - J. Rodríguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de

Fontaneria

Electricitat

Calefacció

INSTAL·LACIONS

FEC

FONTANERIA - ELECTRICITAT - CALEFACCIO

Carrer Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83 04 96

LLAGOSTERA

REPARACIÓ,
VENDA i EXPOSICIÓ

RÀDIO - TV - COLOR - HI-FI

MONTATGE D'ANTENES

AUTO-RÀDIO

VÍDEO

C/. Barcelona, 7 - 12
Telèfon 83.04.30

LLAGOSTERA
(Girona)

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

